PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК VI ЖОВТЕНЬ — OCTOBER, 1965. ЧИСЛО 10

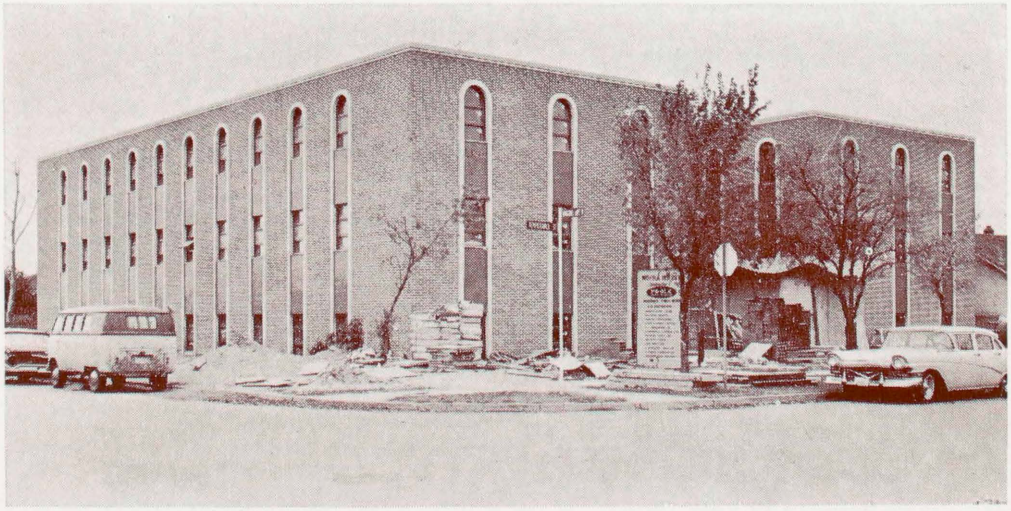

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК VI
Ч. 10

ЖОВТЕНЬ, 1965
Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Наталя Когуська — редакторка, Анна Токарик — голова Союзу, Ольга Войценко, Савеля Стечишин, Тоня Гороховач, др. Ганна Янішевська, Оленка Негрич.

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

OCTOBER, 1965 VOL. VI
Monthly Publication No. 10

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

На обкладинці новий будинок Інституту Петра Могили в Саскатуні, якого відкриття відбулось 16 серпня 1965 року.

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи. Дописи, які поміщуються в інших часописах, редакція містити не обіцює — уникаємо повторювання.

Не помішені рукописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначеним застереженням.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Др. Г. Янішевська — Збереження української мови 1
Максим Рильський — Мова 1
Др. Н. Полонська Василенко — Жінки княжої доби 3
С. Волинець — Зірки і визначні артистки 6
Борис Комар — Гуцульська легенда 10
Вол. Русальський — На крилах 12
Віра Ворскло — Хтось невидимий 13
Ол. Сизоненко — Журавлі 13
English Section 15
Відділ для дітей 20
Громадська і родинна хроніка 22
Річні звіти 26
Вишивка 32
Домашне господарство 33

ТРИ СИЛЬВЕТКИ

В цій книжці широко описано про життя і творчий шлях Марка Вовчка, Л. Українки і О. Кобилянської. Поручуємо „Три сильветки для прочитання членкам, для тих, що будуть готовити реферати, для спільного читання на вечорах.

Цю книжку опрацював кілька років тому проф. Леонід Білецький. До редакції „Промінь" звертаються поодинокі читачі за інформаціями за подібними матеріялами. Щиро поручаємо її всім зацікавленим

Ціна її $1.50.

Замовляйте

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
624 Upper Ottawa St.,
Hamilton, Ont.

ТИМ, ЩО ЛЮБЛЯТЬ ВИШИВАТИ

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

так називається книжка вишивок і стібів, написана в англійській мові. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, доріжок, рушничків з показником кольорів ниток. Є взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Книжку видав Союз Українок Канади.

Продається по $4.00 з пересилкою.

Замовлення разом з грішми висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
624 Upper Ottawa St.,
Hamilton, Ont.

LEARN HAIRDRESSING

Easy monthly tuition plan now available. Train in Winnipeg's newest Beauty School. Latest methods taught. Remember... your success depends on your teaching staff and yourself. Instructors: Mrs. Thomson, Mrs. Bobei, Mrs. Schultz.

ENROLL NOW! WRITE OR CALL

POLLOCK BEAUTY SCHOOL

Modern Beauty Culture & Hairdressing Training Centre
244 SMITH ST. — Corner Graham **WH. 2-0606**
1 Block East of Eaton's **Elevator Service**

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК VI ЖОВТЕНЬ, 1965 Ч. 10

Збереження української мови

Українська спільнота в Канаді, одна з найбільших етнічних груп Канади бореться завзято проти асиміляційних впливів англомовного середовища, бореться за збереження української церкви, культури й мови. Ми не хочемо відмежувати себе від суто канадійського середовища, ні, ми хочемо увійти в нього, як повновартісна одиниця, що має свою стародавню культуру, знає і цінить її нарівні з мовами і культурами інших народів.

Вже наші піонери на заході Канади зрозуміли вагу освіти, пішли за духом часу, індустріялізації та урбанізації суспільства й пустили своїх дітей у широкий світ, до чужого середовища здобувати освіту і нести високо стяг своєї рідної культури й мови. Це покоління другої ґенерації досягло великих успіхів у культурному, науковому і політичному життю Канади. Маємо з цієї ґенерації багато учителів, професорів, підприємців, професіоналістів, урядовців, політиків, а навіть міністрів, послів та сенаторів. Це люди двомовні й двокультурні, які усвідомлюють потребу збереження рідної культури і мови.

Але з кожною новою ґенерацією виринає проблема збереження рідної мови і культури наново. Молода людина мусить власним розумом, з власного переконання зрозуміти вагу і потребу збереження рідної мови. Ми, старше покоління, мусимо лише створити відповідні обставини, зробити все, що від нас залежить щоб допомогти дитині, а потім молодій людині вибрати правильний шлях. Ми маємо дати дороговказ, як і для чого маємо зберегти українську мову, а вибір має молодь зробити сама, свідомо і самостійно.

Проф. В. Голубничий у своїй доповіді „Суть української культури й українська культура в діяспорі" 1964-го року в Торонто подає між іншим такі умови, які мають зберегти нашу молодь від асиміляції:

1) Українська мова в дитинстві, в родині (я додам і в дитячому садку),

2) Українська школа: поруч з англомовною нижчою школою, українські молодечі організації,

3) Курси українознавства поруч із середньою англомовною школою, також молодечі й спортові організації українські,

4) Вища освіта

Пригляньмося першій точці: збереження української мови в родині. Наполеон свого часу сказав, що маємо починати виховання дитини двадцять років перед її народженням, себто від матері. І дійсно: жінка є головним джерелом виховання дітей. Тому мусить жінка стреміти піднести свій власний культурний і освітній рівень, щоб могла його передати своїм дітям.

Др. Богданна Салабан, психіятр з США, у своїй доповіді на сесії для справ українського дошкілля 15-го травня 1965-го року в Торонто дала наукове підтвердження, що дитина у віці від 2-х до 8-и років може легко і рівночасно опанувати дві або й три мови. Цей погляд підтверджує теж англійський науковець Prof. Dr. Penfield у розвідці „The Human Brain and the learning of languages".

Психолог др. І. Головінський на тій же сесії зазначив, що дитина має конкретний спосіб думання, тоді як абстрактне думання, притаманне дорослій людині, розвивається в процесі дозрівання людини.

Максим Рильський

МОВА

Треба доглядати наш сад
Вольтер

Як паросць виноградної лози,
Плекайте мову. Пильно й ненастанно
Політь бур'ян. Чистіше від сльози
Вона хай буде. Вірно і слухняно
Нехай вона щоразу служить вам,
Хоч і живе своїм життям.

Прислухайтесь, як океан співає —
Народ говорить. І любов і гнів
У тому гомоні морському. Немає
Мудріших, ніж народ, учителів;
У нього кожне слово — це перлина,
Це праця, це натхнення, це людина.

Не бійтесь заглядати у словник:
Це пишний яр, а не сумне провалля;
Збирайте, як розумний садівник,
Достиглий овоч у Грінченка й Даля,
Не майте гніву до моїх порад
І не лінуйтесь доглядать свій сад.

Тому якраз, що дитина сприймає все конкретно, говорить, що думає і бачить, навчання мови звязує вона з конкретними особами. Коли в родині, від матері дитина чує лише одну мову, а на вулиці, чи в школі іншу, то вона сприймає обидві мови безпосередньо, легко і ніколи їх не мішає.

Недоцільний є страх матерів, що її дитина, не знаючи англійської мови, буде мати труднощі в школі, чи почуватиме себе меншевартісною. Вистарчає пів року перед вписом до школи, дати дитині можливість запізнатися з англійською мовою, вона вже в школі не загубиться. Недоцільно є теж, коли мати українка сама вчить дитину англійської мови: поперше у дитини губиться почуття якою мовою має говорити до матері і вона плутає обидві мови; подруге мати передає дитині свій акцент, який лишиться їй на ціле життя. Я знаю дівчину третьої генерації, яка вивчала англійську мову в родині, яка сама говорить з акцентом і очевидно передасть свій акцент дальшим поколінням. У Бафало є велика польська кольонія і по мові дітей у школі учителі розпізнають їх приналежність до тієї кольонії, бо там діти вчаться чужої мови в хаті. Даймо дитині можливість навчитися чужої мови як слід у чужому середовищі, а заховаймо в родині свій рідний скарб, свою рідну мову.

Ми мусимо йти нашим матерям назустріч, з допомогою: організовуймо дитячі садки, заохочуймо дітей змалку до власної пісні, книжки, культури.

Дальші дороговкази, що ми маємо дати молоді, це вияснення практичної потреби знання української мови в Канаді. Хочу подати деякі загальні користі, що приносить знання української мови нашим дітям, а особливо молоді в Канаді:

1) Розуміння богослужень та проповідей у церкві,

2) Можливість передати знання української мови своїм дітям, уживаючи українську мову як розмовну в родині,

3) Знання української мови з дитинства з дому полегшить дитині навчання в українській школі, на курсах українознавства, вивчення української мови, як окремого предмету в середніх англомовних школах Канади та на славістичних відділах університетів Канади.

4) Молодь зможе уживати українську мову в своїх молодечих організаціях та в українських установах,

5) Зможе читати українські літературні твори в оригіналі, читати українську щоденну пресу та журнали,

6) Знання двох мов та культур (української та англійської) збагачує духовий розвиток людини, розширює кругозір і поглиблює наше світосприймання.

Крім цих загальних користей, знання української мови, як другої мови дає молоді багато практичних здобутків при виборі чи виконанню своєї фахової праці. Знання української мови можуть практично примінити у своїй праці ріжні фахівці; деякі фахівці взагалі не можуть виконувати свою працю в Канаді без знання української мови. Зазначу найголовніші галузі фахової праці, де знання української мови є необхідне, або бажане:

1) священики українських церков Канади, маю на думці в першу чергу українську греко-православну церкву, де ціле богослуження і проповіді переводяться в українській мові,

2) учителі української мови в українських школах, на курсах українознавства, в англомовних середніх школах для української мови, як окремого предмета, та на університетах Канади.

3) перекладачі урядових паперів, метричних свідоцтв і т. п. переклади літератури, важне для письменників, переклади наукових праць (важливе для науковців),

4) Диктори на радіопередачах та взагалі артисти, декляматори,

5) секретарки у адвокатів, лікарів і інших фахівців,

6) Професіоналісти: лікарі, адвокати для ліпшого порозуміння зо своїми пацієнтами чи клієнтами,

7) торговці і взагалі підприємці,

8) знання української мови дає можливість особистого контакту при зустрічах з українськими науковцями на міжнародніх наукових з'їздах чи на конференціях з дипльоматами на міжнародньому політичному форумі,

9) при подорожах по світі знання української мови улегшує порозуміння з людьми тих країн, де не вживається англійська мова, а де живуть українці, що тепер є розсіяні по цілому світі,

10) дипльоматичні посади, головно коли Україна буде самостійною державою, у що ми всі віримо й чого сподіваємося для наших дітей чи внуків,

11) для пізнання країни батьків: розмови при відвідинах України, журналістика на рідних землях, пізнання літератури та наукових здобутків наших вчених.

Очевидно, є ще багато інших фахів чи нагод, де можемо примінити знання української мови, я згадала лише деякі з них.

Важливим дороговказом для збереження української мови є сучасний стан української мови на рідних землях. Там, під чоботом московського окупанта йде систематичне винищування як української культури, так і ключа до неї — української мови. На 22-му з'їзді КПРС комуністичної партії радянського союзу) року 1961-го запляновано 20-літню програму. У четвертому розділі цієї програми запляновано в рамках зближення націй „стирання національних відмінностей, особливо мовних". Недавнє знищення вогнем старовинних пам'яток друкованого українського слова у бібліотеці Української Академії Наук у Києві — це один з етапів нищення української культури під московською окупацією. Дальшим прикладом нищення української культури на рідних землях є надзвичайно малий тираж нових видань: на приклад підручники та навчальні посібники випускаються такими незначними тиражами, що аж ніяк не задовольняють найменших вимог шкільництва: Так 1963-го року вийшла на Україні книжка „На допомогу вчителеві початкових шкіл" і видано її тиражем 2 тисячі, тоді як шкіл на Україні є понад 30 тисяч.

Як противагу до цієї політики „стирання національних відмінностей" на рідних землях, мусимо поставити на сторожі слово, зберегти нашу мову і культуру серед українського суспільства в Канаді. Пам'ятаймо заповіт Лесі Українки: Слово, моя ти єдиная зброє, ми не повинні загинуть обоє.

Т. Янішевська,
культурно-освітня референтка СУК.

Д-р Н. Полонська-Василенко

Жінки княжої доби

Великий приклад княгині Ольги не був винятком в історії княжої доби України-Руси. З темряви віків як ясні зірки світять і далі чарівні, зворушливі силуетки жінок, і знов, як за часів Ольги зупиняється на них думка дослідника і не віриться йому: як в добу невпинної боротьби міжусобної, боротьби з постійними нападами степовиків, коли лилася кров, палали міста і села, коли брат підносив руку на брата — в родинах цих самих вояків і суворих бійців, в добу, коли за виразом Ст. Томашівського „меч був коректором права" — виростали ці князівни, які зберігали християнські ідеали, дбали за науку, мистецтво й зо свого боку — несли „коректив до меча", коректив моралі?

У нас вже була мова про силуєток тих князівень, що вийшли за межі України-Руси і зв'язали своє життя з чужими народами. Зараз я хочу згадати тих жінок, що віддали своє життя батьківщині. Серед них є постать, яку згадує літопис, але на яку зверталося мало уваги: це Передслава (чи Предслава), донька Володимира Великого. Князь польський Болеслав Хоробрий добивався її руки, але зазнав невдачі. В час смерти Володимира вона перебувала в Києві, разом з вдовою Володимира (не ясно — матірю її чи мачухою). Довідавшись про вбивство Святополком Бориса і заходи забити Гліба, вона знайшла в собі мужність сповістити Ярослава „Твій батько помер, а Святополк сидить у Києві, забив Бориса й по Гліба вислав". За літописом, це була єдина вістка, яку дістав Ярослав про події в Києві. Вона пережила 1016-1018 роки братовбивчої війни, а в 1018 році, відступаючи з Києва, Болеслав увів її з сестрами в полон. Така була страшна доля мужньої доньки Володимира.

Зовсім інша постать великої княгині київської Анни Михайловни, другої жінки Всеволода, з якою одружився він р. 1067 після смерти першої жінки з роду візантійських цісарів Мономахів. Походження княгині Анни невідоме, дехто вважав її за половчанку, хоч на це нема точних вказівок. Треба гадати, вона користалася великою повагою за життя чоловіка, який помер в 1093 році, і зберігла виключну пошану до себе, як вдова його: явище дуже важливе, яке свідчить про моральний авторитет княгині. Щоб зрозуміти всю важливість цього треба мати на увазі: київський престол, після смерти Всеволода, посів Святополк-Михаїл, його племінник, син того в. князя Ізяслава, якого в 1078 році Всеволод, укупі з братом Святославом вигнав з Києва. Примирилися брати Ізяслав і Всеволод лише після смерти Святослава, в 1077 році. Проте, син Ізяслава, Святополк-Михаїл міг зберегти ворожі почуття і до Всеволода, і до його жінки. Ми маємо дуже промовистий факт. Року 1097 всю Україну охопило хвилювання з приводу осліплення князя Василька Теребовльського; в цьому злочині брав деяку участь і Святополк-Михаїл. Підготовлювалася знов міжусобна війна, і Святополк вже гото-

вий був втікати з Києва, до якого підходив Володимир Мономах. Тоді „Кияне... послаша Всеволожую и митрополита Миколу до Володимира" просити, щоб не губив Руської землі. Всеволожа і митрополит прийшли до Володимира й благали його, і передали моління киян берегти землю Руську й охороняти її від половців. „Володимир розплакався і преклонився на прохання княгині, яку поважав, яко мати, ради батька свого, бо любив дуже отця свого... тому й послушався її, яко матери и митрополита також поважаючи... І повернулася княгиня до Києва і оповідала про розмову з Володимиром Святополкові и киянам". Тут цікаво те, що в такий важливий момент кияни звертаються до вдови — княгині й вона з митрополитом йде до пасерба, Володимира Мономаха. З контекста видно, що не митрополит переконав його, а сама княгиня, яку шанував він як матір. Цікаво й те, що виконав доручення киян, княгиня розповіла їм про наслідки розмови. Це свідчить, що престіж княгині був дуже великий не лише в родині, але й в народі. Померла княгиня Анна в 1111 році; пережила вона страшну драму своєї доньки Прокседи-Аделаяди, що була дружиною цісаря Генриха IV, і примушена була покинути його і поховати своє молоде життя й щастя в манастирі.

Видатне місце серед жінок княжої доби належить Іванні-Янці, доньці в. князя Всеволода і Анни. Вона народилася біля 1068 року, а 6 років була заручена з царевичем Візантійським, Константином Дука. Шлюб не відбувся, і Янка віддалася духовому життю. Року 1086 Янка приняла чернецтво. Янка мала лише 21 рік, коли року 1089 поїхала до Царгороду в відповідальній справі: запросити до Києва митрополита; вона привезла з собою митрополита Івана III. Це свідчить про великий престиж в Києві молодої князівни. Для неї було засновано жіночий манастир — т. званий Янчин, в якому вона була ігумен'я. Не самі молитви вабили її: при манастирі заснувала вона школу для дівчат, де навчали їх писати, співу, а також корисним ремествам; кравецькому та іншим[1]).

Серед українських князівень бувало багато випадків, коли йшли вони до манастирів, приймали черництво. Ріжні мотиви штовхали їх замінити вільне життя на манастирську неволю. Одні з них боялися примусових шлюбів, властивих середньовіччю, коли шлюбом доньки чи сестри закріпляли дипломатичні договори, мир, яким кінчали війну. Якщо ми подивимось в генеалогічну таблицю „рюриківень", ми побачимо, що князівни київські одружувалися з князями суздальськими, новгородські з волинськими, галицькі — з чернігівськими і т. д. Не завжди знали наречені один одного до шлюбу і яскравий термін літопису „привели" наречену добре відбиває суть справи. Чимало з нещасливих у подружжі кінчали життя в манастирі. Ще гірше було, коли віддавали князівень кудись в далекі країни, в чужинецькі держави. Але чимало було випадків, коли йшли в черниці з щирого прагнення. Не мало було таких князівень, які в манастирях віддавалися духовим інтересам; так напр. княжна Полоцька Предслава, що прийняла в черництві імя Евфросинії, зібрала в манастирі цілу бібліотеку і сама переписувала книги. Вона зробила велику подорож до Єрусалиму і там померла в 1173 році. Церква визнала її святою. Евфросінія була черницею в манастирі, де ігумен'ю була її сестра Гордіслава, в черництві Евдокія.

Не можна забувати, що манастир княжої доби давав багато змісту духовому життю: в манастирях скупчувалися освічені люди; при манастирях були школи, де навчали не лише читати та писати, а також ремествам і мистецтвам: співам, мистецьким гаптуванням, малярству, мініятюрам. Переписування книг було пов'язано з малярством: книги прикрашали заставками, мініятюрами, „красні" літери — перша літера нового абзацу прикрашалася, робили її ріжними фарбами. Таким чином вже для переписування книг потрібно було досконале мистецтво маляра. Другим видом мистецтва були ріжного роду гаптування шовками, золотом, сріблом, що потрібно було для прикрашення риз, воздухів, покривал для церкви.

Серед жінок були особи зо значною освітою; чернігівський князь Михайло, якого було вбито в Золотій Орді в 1246 році, дав винятковy освіту доньці Евфросин'і. Вчителем її був боярин Феодор, дуже освічена людина. Літопис писав про Евфросін'ю, що вона „не в Афинах учися, але афинейські премудрості изучи: філософію, ріторію, граматикію"[2]). Княжна мала драматичну долю: наречений її, Федор князь Суздальський помер перед вінчанням, року 1233; Ефросін'я вступила до манастиря й прийняла імя Теодули. Померла вона в 1250 році і Церква визнала її святою.

1. Н. Чаев. Просвещение, „Культура древней Руси", т. 11 стор. 220.
2. Н. Чаев. Просвещение, „Культура древней Руси", т. 11, стор. 217.

(Далі буде)

КОРОЛЕВА СУМК НА КАНАДУ

На цьогорічнім Домініяльнім З'їзді Союзу Української Молоді Канади, що відбувся в Гемилтоні, Онт. в днях 2, 3 і 4-липня, королевою СУМК на наступних два роки зістала вибрана Юдита Славка Шевчук з Едмонтону. Церемонію коронації королеви провів Всеч. Прот. Василь Федак, домініяльний капелян СУМК і парох гемилтонської громади Церкви св. Володимира.

Юдита Шевчук є членкою відділу СУМК ім. Симона Петлюри в Едмонтоні. Заплянований контест проходив формою драматичних змагань і красномовства спочатку льокально, опісля провінціяльно і завершувався домініяльно на краєвім з'їзді. В Едмонтоні Юдита здобула першенство з між двох інших кандидаток. В провінціяльних змаганнях (Альберта і Британська Колумбія) була іменована на кандидатку домініяльну, де брали участь по одній представниці з Саскачевану, Манітоби, Онтеріо і Квебеку. Це почесне відзначення королеви СУМК на Канаду одержала за драматизацію Шевченкової „Лілея", яку виконала по мистецьки, зворушивши до сліз авдиторію з **поверх** 300 слухачів.

Юдита Славка Шевчук, теперішня королева СУМК на Канаду має 16 років. Є вона донькою п-ва Франка і Марії Шевчуків. Народилась в містечку Ендрю в Альберті. Там вона побирала початкову школу перших чотири роки і брала там лекції на піяніно, лекції танців і українську школу. В 1958-ім році п-во Шевчуки переїхали з родиною до Едмонтону. Тут Юдита продовжувала початі музичні, танцювальні та рідномовні лекції. Її мистецькі зацікавлення побільшились, бо тепер вона грає на скрипці, моделює і належить до танцювального гуртка Шумка в Едмонтоні, співає в хорі й виявляє неабиякі зацікавлення в драматичній штуці.

Юдита належить до молодечої організації СУМК через останніх чотири роки, з того через два роки була в заряді, а тепер є головою відділу СУМК при церкві св. Іллі в Едмонтоні.

Тепло і щиро вітала молодь СУМК з цілої Канади

Урочистий акт коронування королеви СУМК на Канаду — Всеч. Прот. В. Федак вкладає корону королеві Юдиті Шевчук.

свою королеву бенкетами, прийняттями та подарунками. А такий контест, як цьогорічний гідний уваги, бо заставляє молодь працювати над собою, над своєю мовою та пописами своїми давати вияв накращих зразків української молоді.

Ще одна молоденька сумківка з Альберти, Леся Мельничук з Вегревил була відзначена на з'їзді за найкращий попис у виступі театральної штуки.

Іванна Карасевич

УСПІХИ ІВАННИ КАРАСЕВИЧ

Багато друзів і прихильників театрального таланту Іванни Карасевич, особливо у Вінніпезі, радіють успіхами своєї землячки, яка все більше здобуває собі місця серед кругів канадійського драматичного мистецтва.

Останні виступи Іванни в Стратфорді, Онт., в найкращім осередку театральної штуки, принесли молоденькій акторці чимало прихильної оцінки, а крім того вона одержала нагороду в сумі $500.00 імені Тірона Ґутрі й, очевидно, буде продовжувати студії драматичного мистецтва.

Іванна Карасевич є донькою п-ва Карасевичів, ідейних громадян міста Вінніпеґу. Популярність та прихильні оцінки свого таланту одержує панна Карасевич за свою наполегливу працю, бо ще від ранньої юності тягнулась до сцени, як соняшник до сонця. Від щирого серця бажаємо Іванні багато успіхів.

Зірки й визначні артистки Українського Галицького Театру

(Докінчення з числа 8—9)

Катря Козак-Вірленська

До кращих її сценічних ролей належить: роля Оксани в п'єсі Черкасенка — „Про що тирса шелестіла", Ріти у Винниченковій „Чорній пантері", Марусі в „Ой не ходи Грицю", Ярини в „Невольнику", Анни в „Украденому щасті", Килини в „Чорноморцях", Прісі в „Гетьмані Дорошенкові", Одарки в „Запорожцю" і Няні у „Вію". Після війни залишилась в Польщі, де живе й досі.

Наталя Левицька, народилась в Станиславові в 1893 році в сім'ї інженера Костіва. Її мати, перед виходом заміж, виступала на українській сцені під прізвищем Падлевської, за дирекції Біберовича. Молода Наталя виростала в театральній атмосфері, бо її мати жила в близьких і приятельських відносинах з батьками Леся Курбаса, Вандою і Степаном Яновськими. Театральний талант відкрив у ній Лесь Курбас і він же спрямував її на шлях театральної кар'єри.

Почала працювати в театрі в 1912 році, в ансамблі Йосифа Стадника. В роках 1915-18 виступала в театрі „Української Бесіди" й була учасницею „Стрілецького театру".

В часі визвольних змагань побувала в Україні й там виступала в кількох театрах. Вернувши до Львова через табор полонених на Ялівці коло Львова, була передовою артисткою „Українського Незалежного Театру", а згодом театру „Української Бесіди" — під мистецьким керівництвом О. Загарова.

Репертуар її був широкий і різноманітний. Грала десятки відповідальних ролей в таких п'єсах, як: Судермана „Огні Іванової ночі", Шніцлера „Любощі", Гальбе „Молодість".

З успіхом виступала в таких українських п'єсах, як: Винниченка „Панна Мара", „Закон" і „Гріх", Черкасенка „Казка старого млина" і „Про що тирса шелестіла", Суходольського „Хмара", Карпенка Карого „Суєта" і „Безталанна", Грінченка „Степовий гість", Франка „Украдене щастя" і багато інших. Неперевершеною була її роля панни Мари в однойменній п'єсі Винниченка. Померла в січні 1964 року в Ню Йорку.

Наталя Левицька-Ничка

Іншими видатними артистами безпосередньо передвоєнної і воєнної доби українського галицького театру були: Ольга Левицька (сестра відомого артиста Амброзія Бучми), Ярина Коссакова (сестра Стадникової), Ванда Сорокова, Ганна Юрчакова, В. Петровичева (сестра Філомени Лопатинської), оперова співачка Філомена Лопатинська, Катря Коханова (сестра І. Рубчака), А. Дякова (сестра Рубчакової) й ін.

Дві Лени

Закінчуючи наш огляд українських театральних зірок і визначних театральних артисток, згадаємо ще про дві українські театральні артистки, вже повоєнної доби, а саме: про Лену Голіцинську і Лену Бенцалеву. Обидві вони придніпрянки, але їхні таланти розвинулись на галицькій українській сцені, якій вони віддали

свої таланти.

Олена (Лена) Голіцинська народилась 1900 року в Ізюмі на Харківщині в сім'ї Борисоглібських. Її мати, це славна українська артистка Ганна Борисоглібська, що належить до корифеїв українського театру.

Олена Голіцінська-Брилинська

Зачала Лена Голіцинська свою сценічну кар'єру в місті Одесі, але скоро вступила до київського Молодого театру Леся Курбаса. В тому театрі побувала недовго, бо в 1919 році вийшла заміж за інж. Євгена Голіцинського, який був головою української дипломатичної місії і виїхав разом з дружиною за кордон. По довгих мандрівках по Західній Європі вона приїхала в листопаді 1921 р. разом з мамою, Ганною Борисоглібською до Львова і вступила тут до театру під керівництвом О. Загарова. На львівській сцені вона дебютувала в ролі цвіркуна в опері-мініатюрі М. Лисенка „Цвіркун". Тим почався її довгий шлях артистки різних українських театрів в Галичині. Виступала в драмах, комедіях, фарсах, операх і оперетах.

Мала дуже широкий репертуар. Виступала в таких п'єсах Винниченка, як: „Гріх", „Закон" і „Натусь". Грала ролю Маріянни в комедії Мольєра „Тартіф", ролю доньки у відомій драмі Стріндберга „Батько", ролю Нори в однойменній драмі Ібсена і ролю Регіни в його ж драмі „Примари" та в багатьох інших драмах.

Виступала теж в народніх і побутових п'єсах та операх і оперетах, що їх ставив тоді львівський український театр.

В 1930 році вступила до театру ім. Тобілевича. Вийшовши вдруге заміж за інж. Брилинського, покинула на якийсь час театр, до якого вернула щойно в 1939 році, за часів першої большевицької окупації Галичини. Була тоді членом драматичного театру ім. Лесі Українки. За німецької окупації працювала у Львівському міському театрі. При наступі большевиків виїхала з чоловіком на захід і після перебування в таборах для переселенців, виїхала з чоловіком до Америки. Тут повдовіла і живе в Нюарку, де працює не по своєму фаху, щоб заробити на прожиток.

Олена Бенцалева. Це імя золотими буквами записане на сторінках повоєнного українського театру. Був час, що обидві Лени, Лена Голіцинська і Лена Бенцалева двигали на своїх кволих барках львину частину репертуару того театру, часто ривалізуючи з собою шляхетно, як колись Стадникова з Рубчаковою.

Народилась Олена Бенцалева (в другому подружжі Карпяк) 27 травня 1901 року на зазбручанському Поділлі, в містечку Меджибіж, у свідомій українській сім'ї Сівницьких. Закінчила в 1919 році гімназію в місті Проскурові (сьогодні Хмельницький) і в тому ж році записалась на університет в Камянці Подільському. Свою театральну кар'єру почала як аматорка аматорського гуртка і член хору проскурівської „Просвіти".

До театру вступила Лена Сівницька 9 вересня 1919 року і незабаром вийшла заміж за театрального артиста і режисера Миколу Бенцаля, з яким зв'язала своє життя і свою театральну кар'єру.

Олена Бенцалева-Карпяк

Приїхавши з чоловіком до Львова, перебула спершу, як інші українці, що повертали до Львова в таборі полонених на Ялівці, вступила до „Незалежного театру", на базі якого повстав пізніше театр під керівництвом О. Загарова.

Абсольвентка Саскачеванського університету

Мар'яна Крипякевич B.S. H.Ec.

Після успішного закінчення чотирорічних студій домашної економіки, Саскачеванський університет надав панні Мар'яні Крипякевич з Йорктону, Саск., ступінь B.S.H.Ec. в домашній економіці.

Мар'янна Крипякевич народилась в місцевості Гемптон, Саск., якийсь час побула вона у Ванкувері, Б.К. В 1953 році вернулась на сталий побут до Йорктону. Середню школу закінчила в Йорктоні. Ще змалку Мар'яна виявляла зацікавлення до книжки і науки. В школі вона завжди була між передовими студентами у своїй клясі. У дванадцятій клясі була на першому місці за що й одержала нагороду — учительську стипендію (Стаф сколар шип).

Рідномовну освіту почала ще з дому від маленької, опісля через два літа перебувала на літніх українських курсах в Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу і одержала пять нагород за успіхи і пильність. Від довшого часу належала до організації СУМК.

Під час своїх університетських студій, перебуваючи в Інституті Петра Могили, як його питомка виявляла широкі зацікавлення та брала жваву участь в студентському кружку „Каменярі".

Мар'яна Крипякевич є донькою свідомих українських громадян — Василя й Василини Крипякевичів з Йорктону. Мар'яна належить до четвертої української ґенерації в Канаді і є правнучкою бл. п. п. Василя Крипякевича, який приїхав до Канади 1897 року та поселився в околиці Йорктону.

Своїми здібностями в науці Мар'яна пішла далеко вперед. А своєю українською свідомістю, пошаною до всього рідного, вона стала гордістю родичів та іншої великої родини Крипякевичів. Винесла вона з рідного дому великий скарб і ним бажає послужити, як своєму суспільству, церкві, так і своєму народові.

М.К.

Вивінувана дуже гарним голосом і принадною зовнішністю, Лена Бенцалева скоро заблестіла як виконавець передових роль в таких оперетах, як: „Барон циганів", Штравса, де грала ролі Арсени й Сафі, „Циганська любов" Ф. Лєгара, де грала ролі Зоріки й Ільони. Виступала теж в таких оперетах, як: „Княжна чардаша", „Весела вдова" й інших, де грала титульні ролі.

Виступала теж в операх — співала партію Оксани й Одарки в „Запорожці за Дунаєм" і таких операх, як „Продана наречена", „Галька" й інших. Грала теж з великим успіхом співочі ролі в народніх п'єсах і грала передові ролі в таких драмах, як в інсценізованій „Мотрі" Б. Лепкого, інсценізованій „Землі" Стефаника й ін.

Переїхавши на поселення до Америки, муcіла як і всі наші переселенці, виконувати різні роботи, щоб заробити на кусок хліба. Вкінці осіла на постійно в Міннеаполісі, стейт Міннесота, Америка й тепер працює як помічниця норси в дитячому шпиталі з тим, що мусить працювати постійно ніччю.

У вільний від праці час займається культурно-освітною і виховною працею. В травні 1962 р. відмічено в Міннеаполісі 10-ліття її праці на релігійному, громадському і виховному полі.

Не можемо тут вичислити й згадати всіх тих жінок, що піднесли й прославили українську галицьку сцену. Згадуємо тут лише кілька прізвищ, що звязані з працею того театру між двома війнами, а саме: визначну драматичну артистку Анну Совачову, Марію Морську і Лесю Кривіцьку та співачки Олександру Парахоняк-Козакову і Ірену Туркевич-Мартинцеву.

Степан Волинець.

ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ НА ЖУРНАЛ „ПРОМІНЬ" ЛОНҐ БРЕНЧ, ОНТ.

В кілька днів після головного з'їзду Союзу Українок Канади, що відбувся в Торонто, на 15 липня відбулось чайне прийняття в домі й на огороді п-ва П. і Ю. Гайовських. Пані Юстина Гайовська є активною членкою нашого відділу ім. Софії Русової у Лонґ Бренч.

Того дня була чудова погода, так, що гості мали нагоду посидіти в квітучім огородчику, на лоні природи, познайомитись з собою та погуторити про останні події нашого з'їзду та інші справи.

Присутніх гостей було около 35 осіб — пань і панночок. Були тут, крім членок нашого відділу гості з Вінніпеґу, Саскатуну, з Торонтонських відділів і з Флориди США. Гостею на нашім святі була також і редакторка нашого журнала пані Наталя Когуська, так що всі присутні мали нагоду з нею познайомитись.

Намилувались чудовою зеленню та квітами на дворі, чай перейшли пити до просторого та елегантного дому п-ва Гайовських. Після горнятка чаю та смачної перекуски, гостей привітала гостинна пані Юстина Гайовська. Ніщо не відкриває дороги до людського серця так просто, як щирість і радісна усмішка господині; таким було й її слово, тут всі ми відчули, що єднає нас одна ціль і однакові завдання, йти назустріч праці та обовязкам громадським.

У відповідь цій гостині забрала слово редакторка нашого журнала пані Наталя Когуська. Зложивши подяку господарям, гостям, пані Когуська поділилась з нами своїми думками про завдання журнала, про труднощі й успіхи його, торкнулась деяких проблем в нашім організаційнім життю.

З цієї нагоди присутні гості зложили на ювіл. фонд „Променя" з нагоди його 5-річчя $56.50. Крім пожертви на журнал 10 дол., пані Марія Гумен зложила 100 дол. на Інститут св. Володимира в Торонто, який оце вже третій рік продовжує започатковану працю серед української студіюючої молоді.

Світлина учасниць чайного прийняття — в першім ряді зліва направо — добр. Кисілюк, Анна Фігус, Наталя Когуська, Юстина Гайовська — господиня дому, Теодора Гаврисишин, добр. Міненко і пані Кумпан.

Коли вже розходились, кожна з пань висловлювала своє вдоволення. Була це прекрасна нагода познайомитись, погуторити одні з одними, у відмінних в залі обставинах.

Нашій пані Юстині Гайовській щире спасибі за її працю і труд, бо доложила вона усіх старань, щоб це прийняття відбулось з великими успіхами.

Як членка відділу ім. Софії Русової, відчуваючи моральне вдоволення з цієї імпрези, дозволю собі звернути заклик до членок наших відділів у Канаді, щоб і вони пішли за прикладом пані Гайовської і тим причинились до ще більшого розвитку нашого журнала „Промінь" у його пятиліття.

Надія Гриняк

НАЗНАЧЕНІ ЧЛЕНИ ДО КОНҐРЕСОВИХ КОМІСІЙ

Центральна управа Союзу Українців Самостійників у Торонто, у зв'язку з надходячим VIII Конґресом Українців Канади, який відбудеться у Вінніпеґу в Роял Александра готелі в днях 8, 9, 10 і 11-го жовтня 1965 р., назначила до ріжних комісій, згідно з програмою, яких має бути 14, таких членів організації:

Суддя Іван Соломон, редактор „Українського Голосу" Іван Сирник, Василь Сарчук — член президії КУК, др. Левко Фарина, Кость Теличко, Марія Ткачук, редакторка „Променя" Наталя Когуська, голова Пров. Екзекутиви Союзу в Манітобі Теодора Гаврисишин, адв. Юліян Стечишин, голова Союзу Українок Канади Анна Токарик, провідник молоді СУМК — Богдан Радиш, голова Товариства Українців Самостійників, Андрій Павлик, Богдан Панчук. На членів Ділової президії Конґресу — адв. Петро Лазарович і др. Павло Охітва, голова СУС.

● У передодні Конґресу, в пятницю, 8-го жовтня, в церковній залі під церквою св. Михаїла, вулиця 110 Дизраїлі, відбудеться конференція Союзу Українок Канади. Конференція почнеться обідом для всіх її учасників в годині 12:00 в полудне.

ГЛИБОКІ СПІВЧУТТЯ ПО ВТРАТІ ДОРОГИХ І РІДНИХ ВИСЛОВЛЮЄМО:

Пані Катерині Міськів в Едмонтоні та дітям і родині, по втраті мужа і батька, адв. Петра Міськового, який упокоївся несподівано вчасним ранком 9 вересня 1965 р. у власнім домі.

— — — — — — —

Пані Наталці Вацик у Форт Вілліямі та дітям — Іванові, Орисі й родині, по втраті мужа і батька, д-ра Івана Вацика, який по довгій і тяжкій недузі упокоївся у вівторок 31 серпня.

Централя Союзу Українок Канади і редакція „Променя".

Борис Комар

ГУЦУЛЬСЬКА ЛЕГЕНДА

НОВЕЛЯ

Я почув її в одному з карпатських сіл на Рахівщині від старого музики-флояриста діда Карп'юка.

Була неділя. Все нижче й нижче хилилося до гори ласкаве сонце, довшали на землі від дерев та будівель тіні, меркнув день.

Посеред села на пригірку збиралася молодь у красивому барвистому вбранні.

— Ходімо, подивитеся й ви на нашу сільську гулянку, — запросив мене, приїжджу людину, дід Карп'юк. — Ось там і легіників моїх встрінемо. Вони неодмінно туди прийдуть. Без них бо й гулянка не гулянка.

Старий до цього вже встиг мені повідати, що він готує на огляд художньої самодіяльності троїсту музику. Отож і хотів, щоб я послухав і належно оцінив її гру.

Ми неквапливо попростували стежкою попід дворами до пригірка.

Дівочий гурт стояв окремо й хлоп'ячий окремо. Дівчата про щось стиха перешіптувалися, розгладжували одна на одній різнокольорові стрічки, вплітали у вінки свіжі квіти. Хлопці ж — народ невгамовний, тільки зійшлися докупи, і одразу в їхньому гурті почалися жарти, дотепи, кепкування.

Та ось дівчата затягли пісню. Хлопці одразу ж присмирніли, підступили до дівчат, підхопили й собі:

Ой звідти гора,
А звідси друга,
Межи тими гороньками
Сходила зоря...

Ця пісня була такою доречною, ніби вона щойно народжувалася. Адже ж, як і співалося в ній, село також з обох боків обступили гори, а на небі тоді саме насправді сходила перша вечірня зірка.

Музики з'явилися непоміченими. Повсідалися неподалік на продовгуватій, схожій на перевернутого догори дном човна колоді — своє постійне місце, й тільки-но скінчилася пісня, дружньо вдарили аркан — улюблений гуцульський танок.

Гурт молоді вмить заворушився, на пригірку утворилося живе коло. На дівочі гнучкі стани лягли парубоцькі руки, і десятки ніг разом тупнули об землю.

Цей танець змінився іншим, літній вечір змінила місячна ніч, не мінялися тільки завзяті танцюристи та невтомні музиканти.

Гарна, чарівна музика в Карпатах! Чудові танцюристи! Ще кращі музиканти! Слухаєш їх гру і не наслухаєшся. Вона сягає твого серця, бунтує душу.

— Як грають! — вихопилось у мене. — Особливо сопілкар. Попрошу потім його самого заграти...

— Файно, кажете? — мовив дід Карп'юк... — Ласкаво просимо, слухайте... Сопілкар той у нас музика справді славний. Лиш казати йому, що він ліпше за інших грає, не слід...

— Чому? — здивувало мене дідове застереження.

— А чи повідав хто вам історію, звідки взялася троїста музика?

— Ні, не доводилося чути.

— Ото ж то й є! Коли б чули, не вихваляли б сопілкаря... Сідайте, лишень, ось на цю брилу, я вам повім її...

Ми присіли на теплий, розпечений сонцем удень і ще не охололий за вечір камінь. Помовчавши трохи, глибоко зітхнувши, як він завжди це робив перед кожною своєю розповіддю, і дивлячись кудись вдалину поверх освітлених блідим місяцем лісів та гір, дід Карп'юк розказав мені стару гуцульську легенду.

Колись у карпатському селі, в якому саме — за давністю забуто, жило три незвичайних музики. Один музика грав на скрипці, та так грав, що скрипка його, мовби прекрасний дівочий голос, виспівувала. Другий мав хист до цимбал: лиш застукає молоточком по струнах, кожний, хто чує, не втримається, іде танцювати.

Третій музика, пастух, навчився грати на сопілці. Заграє, то й вівці перестають пастися, зійдуться кружка, слухають. Птаство у лісі вщухне. Навіть для звірів умів підбирати якоїсь мелодії. Вони боялися тої гри і ніколи не насмілювалися нападати на маржину.

Всі три музики були до того ще й вродливі дуже. На цілі Карпати не знайти таких красних легінів. Запальні, швидкі, мов той пломінь у печі. Молодесенькі — вус тільки починав засіватися.

В селі музиками гордилися і дуже їх шанували. Ані старе, ані мале не пройде мимо, аби не вклонитися чи не привітати. А що вже на весіллях чи ще на яких гульбищах — то не було найлюбіших гостей від них.

От лише вони, юнаки, не приятелювали між собою. Кожен, бач, гадав, що він є ліпший музика. І коли, бувало, десь грав якийсь, то двох інших ніколи вже там не почуєш.

Згодом музики стали ще більше ворогувати. І почалося се відтоді, як вони закохалися втрьох в одну дівчину.

Вродилася та дівчина в тому ж таки селі, й до того гарна була — най тепер усі дівки сховаються! Станом гнучка, чорноброва, карооka, личенько, ніби та рожа вранці під росою на сонечку красується, рученьки, мов лілеєньки. Кращої від неї і світ не бачив. Йде, бувало, понад двори, то парубки повиснуть на вориння, мовби, прикував хто до нього, та все очима на неї стрижуть. А щоб посвататись до красуні чи навіть позалицятися трохи, ні в одного невистачало хоробрості. Ото лише музики й могли сподіватися на щось, бо вона, окрім того, що була гарна, ще й у музиці дуже тішилася.

Приятелювала з музиками, але прикрості їй завдавало те, що вони лихі один до одного; пробувала їх помирити — і завжди надаремно.

Минув час, і, як тільки красуня стала на виданні, три юнаки послали до неї сватів.

Дівчина жодному з них не відмовила навідріз, але нікому й певного нічого не сказала. Пообіцяла ще подумати.

Музики ж гадали, що се вона з чемності так їм відповіла, і дуже засумували о тім, бо що вже любив її кожний, то, мабуть, і в співанках немає так. Грати вони стали тепер лише журливі, невеселі пісні, а люди в селі, слухаючи їх, і собі сумували. Та найбільше їх гра краяла серце красуні. Від туги й смутку вона не знала, куди подітись.

Довго думала-гадала і ось одного разу, врешті, мовила: вийде за того з легінів-музик, хто грає найліпше. Най вони позмагаються між собою.

Святкового дня за селом у долині біля річки зібралася сила-силенна люду, годі й рахувати, світ не бачив стільки. Прибули навіть із загірських сіл: чутка про те змагання полинула далеко за Карпати.

Всі вбралися в пишну одіж, легініки зброю дорогу поначіпляли на себе, а що вже дівоньки, як ті квіти на грядочці, нарядилися, — лиш стань та дивись! Між ними й красуня походжає. Одежа на ній, що те пір'я павине, а сама, як маківка квітуча. Така була красна, що, мабуть, і в самої князевої доньки не було такої краси.

Першим заграв скрипаль. Але то не була звичайна собі гра. Після довгої, тужливої пісні про щось дуже-дуже сумне скрипка раптом, ніби жінка в розпуці, жалібно схлипнула, заголосила. А з нею заридав і натовп. Можна було думати: звуки добуті не з мертвої дерев'яної скрипчини, а з живої істоти. Здавалося, навіть сльози капають не лише з людських очей, а й з-під смичка скрипаля.

Потім після скрипки озвались цимбали. Та так бурхливо й дзвінко, хтось гадав би, що се кришталь розсипано на камінні чи у дзвоники срібні задзвонили.

Ще не встигли в людей навіть очі висохнути, а обличчя їх уже посміхалися і ноги самі вели до танку. Доки грав цимбаліст, доти й танцювали в долині.

Останнім виступив сопілкар. Вийняв з-за пазухи сопілку, приклав до губ і, як той казковий чарівник, зачарував натовп. Сам він дивився лиш на дівчину, на свою любку, й не грав — молився до неї, змушуючи молитися геть усіх. А вона, красуня, слухаючи сопілоньку, як лебідь на воді слізьми вмивалася.

Та ось і сопілка стихла. Стоять музики-суперники, чекають присуду.

А красуня їм і каже:

„Щойно я слухала, як чудово ви граєте кожен свою пісню. Тепер же прошу вас заграти по черзі одну якусь".

Виконали музики і цей її наказ. Що вже вони старалися — аж мороз тілом ішов і серця, як на ниточці, тріпотіли від їхньої гри.

І мовила по тому дівчина:

„Є у мене третє й останнє прохання: заграйте одночасно, аби й так можна було порівняти вашу гру".

Перезирнулися спідлоба музики, зійшлися докупи. Хоча вони й ворогували, та й звичаю такого ще тоді не було — грати разом, але що вдієш, коли любка вимагає. Зачали втрьох спільну мелодію.

І послалась над долиною незвичайної краси музика, навіть ніхто не сподівався, що вона такою буде. Спершу всі наче аж подеревіли. Немов і знайома пісня й зовсім незрівнянна з тією, що її грали музики кожен зокрема. У ній вчувався і шум карпатських лісів, і жебоніння річок, і гриміння гір під час грози, і ще багато-багато різних звуків, рідних серцю гуцула.

Все навколо вторило цій дивній музиці: лісові птахи, дерева своїм галуззям, річка, свіжий полонинський вітер, кожна билиночка-травинка. Здавалося, камінь і той голосив їй у тон, квіти розкрили свої пелюстки, сонце виглянуло

з-за хмар, щоб поглянути на таке диво.

До серця припала людям ця троїста гра, і музики змушені були ще довго-довго грати, аж поки, вкрай не зморившись, не попросили розсудити все-таки, хто ж із них трьох ліпший.

Дівчина також вражена була пречудовою грою. Сама відразу наче ще погарнішала, слухаючи їх, завважила, як музика й на інших впливає своїми чарами. У сутулих дідусів та бабусь випростувалися спини, розгладжувалися на обличчях зморшки. У слабих та немічних з'являлося почуття сили й відваги, у злих очі починали іскритися добротою і приязно. Навіть гори, ліси, доли, село — геть все навкруг, ніби покрасивішало, стало ще милішим, дорожчим.

Тепер же, коли юнаки попритискали свої інструменти до грудей і, вичікуючи, дивилися на свою любку, люди стояли з похиленими головами, мовчазні, наче заціпенілі. Розуміла: вони бажали щоденно, повсякчас слухати трьох музик, і засмутилася, бо вона, красуня, ось зараз має обрати якогось із них, тоді між музиками ще сильніше розпалиться ворожнеча.

Довго мовчала в задумі. Юрба теж — ні пари з уст. Навіть дерева притихли в долині. А музики в тривозі переступали з ноги на ногу.

Аж ось дівчина раптом здригнула, ніби її пронизала нараз якась несподівана гадка, поглянула на юнаків.

„Дорогі легініки, — мовила по хвилині, — всі ви три файні музики, і немає більшої насолоди, як слухати вашу гру. Але, пробачте мені, я ще й тепер не збагну, хто ж серед вас ліпший... А тому ласкаво прошу й далі отак трійно грати, щоби я потім зрозуміти могла".

Люди пораділи, немовби красуня повернула їм втрачене щастя, радісно загукали:

„Най грають!"

„Най грають трійно!.."

З того часу й почали грати юнаки втрьох.

Невідомо, — був серед них ліпший музика, чи, може, всі вони однаково добре грали кожен на своїм інструменті. Ну, нехай вже тоді, на змаганнях, ні дівчина, ні люди не розібралися в цьому, але ж пізніше вони, певне, зрозуміли. Та музикам нічого не сказали, поки ті й вік свій збули. Не ворогували більше між собою, міцно здружилися і стали як брати. Один за одного міг би й гадині в очі скочити.

Ніхто не відає також, справді красуня не могла надати комусь із них перевагу чи котрогось таки кохала. Кажуть, нібито вона кохала сопілкаря, але признатися не хотіла і приятелювала з усіма. Виділа, яку радість і вдоволення мають люди від троїстої гри.

Недовгий людський вік. Давно вже померли красуня і незвичайні музики. Змінилися відтоді Карпати. Одначе не померла троїста музика. Лунає вона, не змовкаючи, у нашому краю й до сьогодні. А коби лунала на повний голос іще багато-багато років або й віки, є такий звичай у народі — не говорити музикам, хто з них ліпше грає. Бо хоча троїста музика й сильна й дужа, а все ж таки чвар і неладів не зносить...

—Отож не говоріть і ви, закінчивши свою розповідь, застерігає мене дід Карп'юк і киває головою в бік музикантів, що саме дружно виграють гуцульські коломийки. — Вони легініки хоча й вправні, зате гонористі й славолюбиві. Най кожен дбає більше про спільну славу і менше про свою власну...

— Ні, не скажу, — пообіцяв я діду Карп'юку. — Ніколи не скажу.

Вол. Русальський

НА КРИЛАХ

Спогад з далекости віє крилами...
М. Орест.

Думки мої на крилах. З далекої чужини, із краю утомно-сніжних гір я лину до рідних осель. Я бачу: пустельні зорі, як бенгальські вогні, переливаються на куполі пустельного неба... Безкраї поля і сині хребти лісів пливуть наді мною... І ще я бачу: у рідній хатині, біля вікна сидить моя страдниця — мати: на очах сльози, а в косах — сивий смуток старости. Вона щось тихо шепче, і в її голосі я чую тихий біль і страждання.

Думки мої на крилах.

Степи і села мого краю, як в калейдоскопі, пропливають перед моїми очима. А коли я встаю ранком, і привітом ніжним вітаю сонце, я знову пускаю думки у простір... Десь там, на далекому Поліссі, живе моя мрія — пишний квіт весни, загублена любов моєї юности — Дорина. Я бачу: вона ще лежить в ліжку, а сонце вже б'є у вікно, і вона, солодко усміхаючись, розкриває очі. Усміх її ніжний, як перший, невинний поцілунок...

Думки мої на крилах.

І знову: в путь, в космічну безвість я лину...

— Який прекрасний світ! — кажу я про себе щоразу, зустрічаючи схід сонця.

Бо думки мої на крилах.

А життя — терновим шляхом, чужиною.

1945 р.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР ДВОХ ПИСЬМЕННИЦЬ У ВІННІПЕЗІ

Любителі рідного мистецького слова у Вінніпезі мали нагоду побувати на літературному вечорі двох талановитих українських письменниць — Віри Вовк і Ніни Мудрик-Мриц. Вечір відбувся в четвер, 22 вересня в приміщенні Українського Народного Дому, а під патронатом вінніпезького відділу Обєднання Українських Письменників „Слово", головою якого є тут д-р Марина Рудницька.

Програма вечора складалась зо вступного слова голови д-р Марини Рудницької, мистецького читання дитячої літератури — Ніни Мудрик-Мриц і читання поезій Віри Вовк. Авторки, кожна читала сама свої твори.

З огляду на те, що поетка Віра Вовк вернулась з туристичної поїздки на Україну і що для неї в Києві був улаштований літературний вечір, присутні ставили поетесі ряд питань, на які вона давала вичерпуючі відповіді. Кінцеве слово д-ра М. Мандрики закінчувало програму згаданого вечора. Гостинне прийняття для обох письменниць відбулось після програми в Гилтон ресторані.

Олександер Сизоненко

ЖУРАВЛІ

Летять собі журавлі та й летять. Небо сине-синє, стелиться перед ними в імлистій далі. А вгорі тепле й ласкаве, — коли не дивитись на нього, — сонце. А внизу, під запоною білих ріденьких хмарок, синіють на землі тихі ріки, жовтіють пусті вже поля, зеленіють ліси і луки, біліють села і міста. І гарно так, тихо, та тепло, та сонячно в світі. Здається не покинув би вік цього краю, а треба ж летіти! Треба.

Молоді журавлики стомились. Вони вдивляються. Вони вдивляються в плеса, що лежать попереду, і думають: там ми сядем, спочинемо. „Сядемо, сядем", — курличуть вони з надією.

Старий вожак летить попереду, веде їх все далі й далі і не зважає на їхнє жалібне курликання. Він тривожиться за прийдешнє. Він знає, що десь там, на півночі, у місцях, які вони покинули вчора чи позавчора, вже холодно, і за оцими сонячними теплими днями повзуть морози, дощі й вітри, від яких важчають мокрі крила, і ніде знайти поживу чи затишок.

Він усе знає, розумний і мудрий вожак.

А молоді журавлі нарікають:

— Курли-курли! І куди поспішає?

— Курли-курли! І чого він боїться?

— Чом би не посидіти отам он, на тихих водах.

— На ясному сонечку.

— Боже, який він жорстокий!

— Наші крилечка вже зомліли...

— А сили вже стали важкими...

Вожак летить та й летить, все далі та й далі. До далеких берегів супокою і тепла. Вони йому осоружні, як і лет оцей довгий.

Може, в нього крила гудуть і м'язи на грудях мліють?

Він усе знесе.

Може, хто з журавлів не витримає напруження й каменем шугоне на покинуту землю?

Хай!

Він не зупиниться. Тільки журно курликне над нашою хатою, над селом чи над містом, над полем чи над лісом.

І ніхто не знатиме, чого він кричить і як йому тяжко.

Ці дві молоденькі українки, кузинки з Сондавн, Ман., які є членками „4-Н" Клюбу, одержали від провінціяльного департаменту агрикультури першу нагороду — трофей Модерне Фармерство. Вручення нагороди відбулось під час обіду в Ст. Ріджес готелі у Вінніпегу 17 серпня, 10-хвилинний контест формою лекції-демонстрації „Належна охорона зубів", дав цим двом дівчатам нагоду виявити себе посеред інших дівчат контестанток. Перша зліва Іванна Ілюк, поруч неї її кузинка Тереса також Ілюк.

А як у вас?

Наближається закінчення 5-ліття журнала „Промінь". З початком нового року журнал вступить у свій сьомий рік змагань за своє існування. Лишається ще три місяці до кінця року, жовтень, листопада, грудень.

А як пройшла справа кампанії у вашій місцевості? Чи ваш відділ вже улаштував імпрезу на ціль журнала? перевів збірку? здобув нових передплатниць, зложив з каси т-ва жертву у 5-річчя „Променя"? Все це було в проекті, що його випрацювала центральна управа Союзу Українок Канади. Вона ж і клопочеться виданням журнала.

Лише деякі відділи Союзу провели в себе збірку пожертв, чи улаштували імперезу. Велика частина наших відділів ще нічого для журнала у його 5-річчя не зробила. Адже журнал обслуговує відділи, поміщуючи звіти діяльности, новинки та взагалі стоїть на службі організації. Журнал потребує помочі відділів більше як щобудь в цей час. Віримо, що багато наших відділів вийдуть цього місяця (жовтень) з програмою, чайними прийняттями, проведенням поодиноких пожертв на ціль „Променя".

При цім повідомляємо, що кампанія за новими передплатниками і фондами буде тривати далі, аж поки ми не вручимо нагороду за здобуте число передплат на якійсь величавій імпрезі. На минулім головнім з'їзді не було змоги цього зробити, і відбудеться воно на наступнім. Всі здобуті в цім році передплати будуть зачислені надалі.

Цією дорогою звертаємо наше гаряче прохання до відділів зарядів т-в, референток, до поодиноких членок товариств доложити всіх зусиль, щоб на листі виказу учасників кампанії 5-ліття не бракувало імени вашого відділу.

Видавництво і Редакція.

ВИКАЗ ЮВІЛЕЙНИХ ПОЖЕРТВ

Відділ ім. Лесі Українки — Венкувер, Б. К. — $50.00
Зі збірки в Лак Ла Биш, Алта. з нагоди візити пані П. Слівчук, голови Албертійської пров. екзек. С. У. К. — 16.00
Зі збірки на невянучий вінок бл. п. М. Сторожук, від відділу ім. О. Басарабової — Форт Вілліям 16.00
о. Прот. В. Федак — Гемилтон, Онт. з нагоди вінчання сина Омеляна — 10.00
Зі збірки на невянучий вінок бл. п. Орисі Кудрик-Ґайовської — відділ ім. О. Басарабової, Ватсон, Саск. — 10.00
З поминального обіду бл. п. П. Дзябенко, Лондон, Онт., збірку переслала С. Степанюк — 10.00
Відділ С.У.К. при катедрі св. Івана, Едмонтон на невянучий вінок членки бл. п. Катерини Давидюк — 10.00
З похорону бл. п. Циліни Кравчук — Давфин, Ман., Збірку переслав о. М. Олесюк — 10.00
Пані Олена Кристанович — Гемилтон, Онт., на невянучий вінок бл. п. Юстини Савчук — 10.00
Пані Т. Тучак — Торонто, Онт., на невянучий вінок бл. п. Марії Буряк, Вінніпеґ — 10.00
Пан Ф. Богдан — Венкувер, Б. К., з нагоди появи нової Укр. Куховарської Книжки — 10.00
Пані А. Скоробогач — Саскатун, Саск. — 10.00
Відділ ім. О. Басарабової — Гефорд, Саск. — 10.00
У память своєї матері бл. п. Марії Зварич дочки Г. Янішевська, П. Саламандик і А. Ґреґорі — Едмонтон, зложили по 5 дол. — 15.00
З похорону бл. п. Олександра Левицького — Лашін, Кве., збірку переслала Н. Луцишин — 8.00
Пані М. Телеґа — Виндзор, Онт. — 5.00
Пані Д. Міхоцька — Вінніпеґ, Ман. — 5.00
Пані М. Мандзюк — Форт Вілліям, Онт. — 5.00
Пані І. Шиповик — Бирлинґтон, Онт. — 5.00
о. Д. Лучак — Едмонтон, Алта — 5.00
Пані Е. Васюта — Калмар, Алта., у 7-му річницю смерти бл. п. Катерини Васюти — 5.00
Пані Таїсія Бевш — Торонто, Онт. в другу річницю смерти мужа бл. п. Василя Бевша — 5.00
Пані А. Резансоф — Кемсак, Саск. — 4.00
Пані Н. Лабюк — Канора, Саск. — 3.00
Пані П. М. Яхимець — Едмонтон — 3.00
Пані П. Кіндрачук — Саскатун — 3.00
Пані В. Завадська — Торонто — 3.00
Пані А. Рурик — Бирнабі, Б. К. — 2.00
Пані А. Фер — Емерсон, Ман. — 2.50
Пані О. Сабара — Вінніпеґ — 2.00
Пані І. Зельська — Вінніпеґ — 2.00
Пані П. Андрейчук — Вінніпеґ — 2.00

По $1.50: Т. Білецька — Рорктон, Ман.; Ірина Любинська, Анна Мануляк і Д. Гарді — Вінніпеґ; М. Ставова — Портейдж Ла Прирі, Ман.; Г. Михальчук — Монтреал; М. Степанюк — Кенора, Онт.; С. Кінащук — Бюкенен, Сас.; Анна Блирюк — Сіба Біч, Алта.; А. Ґреґорі — Едмонтон.

По $1.00: О. Білоцерківська — Ласел, Кве.; Н. Жовкевич — Содборі, Онт.; А. Рудкевич, А. Мушинська й М. Король Монтреал; П. Шеремета — Єлов Крік, Саск.; Йос. Новак — Принс Альберт, Саск.; Марія Сорокан — Бенкенд, Саск.; М. Охрій — Киндерслей, Саск.; Г. Слюсарчук — Едмонтон; М. Шарик — Венкувер, Б. К.; З. Демчук — Сенді Лейк, Ман.; Марія Косташ — Едмонтон; А. Кирилюк — Гелок, Минн.; Е. Подольська — Вайта, Ман.; Анна Г. Вахняк — Ґронлид, Сас.

По 50 ц.: Т. Клим — Едмонтон; добр. М. Клиш — Вінніпеґ; Ф. Олиференко — Едмонтон; М. Сташина — Венкувер, С. Слюзар — Едмонтон; Ольга Чорна — Ню Вестминстер, Б. К. **По 25 ц.:** М. Піхота — Едмонтон, Алта.

Усім жертводавцям і тим, що трудяться збірками на ювілейний фонд журнала сердечно дякуємо.

PROMIN

Vol. VI, 10 ENGLISH SECTION October 1965

CORRESPONDENCE COURSES IN HIGH SCHOOL UKRAINIAN

For the past few years the Ukrainian language has been taught in Grades 9, 10, 11 and 12 in high schools in Saskatchewan in which the demand for it has made it possible to organize classes, and in which qualified teachers are available. At both the high school and university levels in this province Ukrainian is a recognized foreign language and may be taken *instead* of French, German, or Latin. It may of course, also be taken as an elective or extra subject.

In 1963 the Saskatchewan Government Correspondence School commissioned the preparation of correspondence courses in high school Ukrainian.

This was a very important step forward in the history of Ukrainian — language — teaching in the province, for it has made it possible for students in high school in which Ukrainian is not taught to take it by correspondence. As well, a student who begins the study of the language and moves to a school in which it is not offered, may continue his or her studies through the Correspondence School.

It is of special interest to members of the Ukrainian Women's Ass'n of Canada that adults, eighteen years of age and over, who have completed Grade VIII are eligible for Ukrainian Correspondence School Lessons. In other words, these lessons can be taken by interested individuals, particularly young mothers, who would like to either learn Ukrainian or to improve their knowledge of it.

In 1963-64 the Grades 9 and 10 Courses were prepared by qualified Ukrainian teachers and authorized by the Deparment of Education. In 1964-65 the Grade Eleven Course was authorized, and the Grade Twelve Course will be available this September. The cost of the courses is minimal.

The Provincial Executive of the Ukrainian Women's Ass'n of Canada in Saskatchewan urges all its members to do two things:

1) encourage Ukrainian students in their community to enroll in Ukrainian courses at the local high school, if the language is taught there, or if not, through the Correspondence School.

2) consider the possibility of taking advantage of the Correspondence School lessons themselves.

For further information and application forms write to:

The Director Saskatchewan Government
Correspondence School,
Regina, Sask.

Application should be made within a month or two at the beginning of the school year.

THE VISUAL ART S ENRICHED BY NEWCOMERS

Painting and Graphic Arts

The infusion of new styles and ideas in this branch of the arts is notable. Many newcomers, for example, are participating in the generally high level of artistic life on the prairies. In Winnipeg, George Swinton from Vienna has been an assistant professor in the University of Manitoba School of Art since 1954. His paintings, particularly his northern landscapes, have been very favourably received.

Saskatchewan artists include Andrew Hudson and Margaret Turel in Saskatoon, and F. John Miller in Regina. Miller and Hudson were both born and educated in England, but the latter also worked in Paris before coming to Canada in 1961. One of his pencil drawings was shown in the 1964 exhibition of Canadian Water Colours, Drawings and Prints. Russian-born Margaret Turel, who studied in Germany and at the University of Saskatchewan, paints with considerable sensitivity, mainly landscapes, still lifes and interiors.

Henry Glyde from England is one of a group of artists painting in Edmonton. He is the head of the Fine Arts Department at the University of Alberta and is represented in the National Gallery at Ottawa. Another Edmonton painter, Berlin born Detta B. Lange, was director of art for the Edmonton Parks and Recreation Department until 1964, when she received a senior arts fellowship from the Canada Council. Ursula

Zandmer, also born in Berlin, is a Calgary painter.

Many newcomers are contributing to the lively state of painting on the West coast. John Korner, for example, paints abstracts based on the British Columbia landscape. He was born in Czechoslovakia, studied law in Geneva and painting in Prague and Paris. He has won awards in Vancouver and elsewhere, and his work is represented in the National Gallery.

Charles Stegeman from the Netherlands with his French-born wife Francoise Andre came to Canada in 1952. Both teach at the Banff School of Fine Arts. Referring to a recent show of Miss Andre's work in Toronto a critic was particularly impressed with her ability to combine the best of the abstract with the descriptive or realistic style.

In Victoria is Margaret Peterson whose colourful, striking paintings have attracted a good deal of attention and have been exhibited in Canadian Biennials. She was awarded a Senior Arts Fellowship by the Canada Council in 1963. Some of her work has been purchased by the National Gallery. Miss Peterson was born in Seattle, Washington and came to Canada in 1950.

Herbert Siebner is a German-born artist who came to Canada in 1954 and settled in Victoria where he teaches art at the Victoria Art Gallery. His work was included in the International Exhibition of Graphic Arts at Lugano, Switzerland in 1958 and the Canadian Biennial in 1959.

Two other German-born artists now painting in British Columbia are Ulli G. M. Maibauer and Peter Ochs. Maibauer was represented in the Canadian Biennials in 1961 and 1963. A pen and ink drawing by Ochs was shown in the 1964 exhibition of Canadian Water Colours, Drawings and Prints as the National Gallery.

When J. Fenwick Lansdowne, born in Hong Kong of English parents, came to Victoria, Canada acquired a young artist who has won an international reputation in a very specialized field — the art of bird painting. Some critics consider him one of the world's finest painters in this category.

Toni Onley's complex, dynamic abstracts represent a completely different aspect of painting. This artist, who has won widespread recognition is represented in the National Gallery, Vancouver Art Gallery and other collections. He was born on the Isle of Man and came to Canada when he was twenty, living first at Brantford, Ontario, later moving to Penticton, B.C. In recent years he has won numerous prizes, has been the recipient of a Canada Council grant and has executed a large canvas mural for Vancouver's Civic Theatre.

Another painter from Britain who has won very high praise is Ralph Allen. His work reflects his view of the Canadian landscape as an extensive, uncharted, almost cosmic space with a handful of towns and villages sprinkled across it like stars across the sky. Allen studied at the Slade School in London, came to Canada in 1957 and now teaches art at Queen's University, Kingston.

Many other Ontario artists were born and trained abroad. One of these is Waltraud Markgraf of Toronto. Born in Germany, she studied at the Hannover School of Industrial Design and later worked in Berlin for a year as a freelance graphic designer. In 1960 she came to Canada with her husband, also an artist. Miss Markgraf concentrates exclusively on the production of large drawings which explore the spectrum of gradations that exist between the densest blacks and the most blinding whites.

French-born Robert Varvarande had studied in France and England before making his home in Toronto in 1954. The mystical, poetic quality which is characteristic of many of his paintings has attracted the attention of critics. Julius Marosan, another Toronto painter, fled to Canada after the 1956 Hungarian Revolution. His abstract paintings have been influenced, he says, by such sights familiar to Canadians as the bright, many-coloured roof tops, the rich brown-orange-red textures of brickwork and the vast sea of green in the landscape.

Ten years ago Mary and Roman Schneider from Poland established a summer school of fine arts at Madoc, Ontario ,now at nearby Actinolite. The Schneiders are among those who have exhibited with the Colour and Form Society which was founded at Toronto in 1952 by a group of painters and sculptors among the new immiggrants.

Montreal too is a centre of artistic activity among newcomers. Luba Genush, for example, was born at Odessa in the Ukraine, studied at the Art Academy in Vienna, and arrived in Canada in 1948. She was represented in the 1959 and 1961 Biennials in Ottawa and her block print *Europa* was among the works purchased by the National Gallery in 1961. An artist with a Dutch background is Jan Menses. At the *Concours artistiques de la province de Quebec,* 1960 and 1962-

3, Menses was awarded first prize for graphics. He was represented in the 1963 Biennial by an oil painting.

Graphic art is a field in which the Lithuanian artists, Telesforas Valius and Viktoras Brickus, have distinguished themselves. Valius won first prize at the 1958 exhibition of the Canadian Society of Graphic Art for his work entitled *Refugees*. Brickus has exhibited his drawings and water colours with various societies and at one-man shows. Another Lithuanian, George Rackus, is known mainly for his abstract paintings; he has founded an artists workshop at Clarkson near Toronto.

MEZZO-SOPRANO OKSANA BRYN

Among Ukrainian artists in America, mezzo-soprano Oksana Bryn is certainly one of the most active and versatile personalities. In addition to appearing in operas and concerts both in the Ukrainian and American communities (in the St. Paul area elsewhere), Mrs. Bryn participates in the Twin Cities Ukrainian Choral Group "Dnipro" (in which she serves as assistant accompanist, choir master and soloist), writes and edits — together with her mother, Prof. A. Kostiuk — an art and music journal, "Visti", and contributes articles, short stories and critiques to other Ukrainian magazines — "The Ray", "Women's World," "Our Life'.

Mrs. Bryn took her early training in piano, drama and voice at the Kharkiv Theatre School, later studied with Prof. D. Joacha of the Kiev and Lviv conservatories. After settling in Minneapolis, Mrs. Bryn continued her vocal training with Bertoldt Bush of the College of Music, mezzo-soprano M. Zigler and Donna Pygorz, formerly of the Vienna Conservatory. Of Miss Pygorz, the artist says, "She made me go out and sing, and I cherish her."

Indeed, Mrs. Bryn did go out and sing. Since 1963 she has appeared with the St. Paul Opera Workshop, in which she recently sang the role of Sister Angelica, in Puccini's opera of that name, and will begin rehearsals for the role of Margaret in Gounod's *Faust*. In addition, the artist has sung in concerts at the University of Minnesota, at the McFail School of Music, and at the local Women's Club. She has also performed in Winnipeg, most recently in the role of Odarka in "Kozaks Beyond the Danube," and has had solo concerts in Chicago, New York, and Newark.

This weekend, Mrs. Bryn will appear at "Soyuzivka" in a concert of Ukrainian and international songs during the Sunday evening cultural-entertainment program there. *"Svoboda"*.

ШКОЛА МАЛЮВАННЯ Й РИСУВАННЯ ПРОФ. КАТЕРИНИ АНТОНОВИЧ в Українському Народному Домі, 582 Боровс

В суботу, 2-го жовтня, починається навчання в школі малювання й рисування. Просимо зголошувати нових учнів. Навчання відбувається від 9-12, або від 1-4 год.

Патронат Школи.

СПРОСТУВАННЯ

В числі 8-9 журнала з серпня-вересня, на стор. 27 у річнім звіті відділу „Калина" в Гемилтоні, подано через похибку імя заряду з р. 1964. Спростовуючи це, подаю тут заряд відділу Калина на 1965 р. в такім складі: Голова — Анастасія Парш, заст. голови — Докія Погорецька, секретарка — Оля Процівят, касієрка — Анна Українець, освітня референтка — Орися Сушко, референтка преси — Розалія Самець, референтка „Променя" — Олена Вінґерак. Контрольна Комісія — Оля Качур, Анеля Блащук, Ірина Серватяк. Господині — Одарка Фестриґа, Мора Шеремет, Єлисавета Олеськів.

О. Вінгерак

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ...

У другу річницю смерти мого незабутнього покійного мужа, батька, дідуся Василя Бевша, який упокоївся 20 жовтня 1963 р., вшановуючи його світлу память, засилаю $5.00 на ювіл. фонд „Променя".

З нагоди 5-ліття журнала щиро вітаю редакторку Наталю Когуську і всіх співробітників журнала. Бажаю кріпкого здоров'я та багато успіхів і надалі продовжувати цю корисну для українського жіноцтва працю.

Таїсія Бевш, Торонто, Онт.

— — — — — —

Замість квітів на дорогу могилу нашої доні бл. п. Євгенії Савелі складаємо 5.00 дол. на ювіл. фонд „Променя". Бл. п. Євгенія покинула цей світ 10 серпня 1958 р. в розквіті життя. Чудовою квіткою житиме вона завжди в нашім серці.

Юрій і Катерина Васюти.
Калмар, Алта.

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ У ВАЙТІ, МАН.

Окружний з'їзд відбувся у Вайті, Ман. в неділю, 5-го вересня ц. р. Ранком відправлено Службу Божу в УГП-Церкві о. Юрієм Ягодським. Опісля відбувся обід в залі Українського Народного Дому а по обіді почалась з'їздова програма, якою проводила окружна представниця Марія Т. Ілюк з Сондавн. Президія складалась з таких осіб: Теодора Гаврисишин, голова Пров. Екзек., Єлисавета Білич, Іван Юрків, пров. голова ТУС, Василь Сарчук, і о. Ю. Ягодський. Секретарювали — Марія Юрків і Марія Неґрич.

Привіти склали: Марія Неґрич — відділ С.У.К. у Вайті; Михайло Сторожук від церковної громади у Вайті; Іван Сесмиструк від Народного Дому у Вайті; делеґатки відділів: О. Бугера ім. О. Кобилянської в Сондавн; А. Баран — О. Кобилянської в Роза; К. Павлик — ім. Л. Українки з Вінніпегу; і М. Сеніцька — ім. Княгині Ольги з Вінніпегу.

Голова пров. екзек. Т. Гаврисишин говорила про важливіші моменти Головного З'їзду, що відбувся в липні в Торонті під гаслом „Слово, моя ти єдиная зброє" та про з'їздові ухвали. Вона зупинилася над справами виховання нашої молоді та збереження її при своєму рідному як також про потребу позаочних курсів української мови для молоді і для нашого членства. Вона також поділилася своїми враженнями про пров. з'їзд С.У.К. в Саскачевані, що відбувся в часі церемоній з нагоди відкриття нового Інституту Могили в Саскатуні. Підкреслила вагу нового видання на тему виховання Тоні Горохович п. н. „Батьки і діти" і поручила усім набувати цю книжку а особливо молодим матерям.

Слідуючий промовець, п. І. Юрків, дав короткий перебіг про початки УГПЦеркви в Канаді, про організацію СУС і її ролю у відношенні до Церкви; зреферував справу видання Історії Українців Канади, яку пише адв. Юліян Стечишин. Зробив заклик, щоб громадяни тієї округи ставали дійсними членами ТУС, а не тільки були прихильниками та взяли участь в надходячім провінціяльнім з'їзді СУС як також в Конґресі КУК, що відбудуться у Вінніпегу.

Третю промову виголосила Єлисавета Білич, колишня голова пров. екзекутиви а теперішня заступниця голови. Вона говорила про пятиріччя нашого журнала „Промінь". „Наша організація довго стреміла до того, щоб мати власну пресу", сказала, пані Білич „а тепер коли ми її маємо, то дорожім нею, та читаймо її". Вона вичислила користи для членства з читання рідної преси і способи для відмічення 5-річчя „Променя".

Пан В. Сарчук говорив про Головний З'їзд СУС та підкреслив, що молоді люди перебирають провід в організації та беруть участь в нашому громадському русі, що можна було завважити, як на Головнім З'їзді в Торонті так і в Саскатуні на Пров. З'їзді та під час відкриття нового Інституту.

Він зупинився над справою шкільництва в Манітобі, порівнюючи його стан з шкільництвом в Саскачевані та Альберті, говорив про вагу збереження української мови, про всякі можливости, які є до нашої диспозиції, щоб дати нашій молоді це знання, та про обовязки батьків, які повинні старатися аби в їх дистриктах були поорганізовані кляси української мови. Підкреслив вагу літніх курсів українознавства, які відбуваються в Колеґії св. Андрея і в наших Інститутах.

Кінцеве слово сказав о. Ягодський. Він заявив, що до великої міри ми всі занехуємо справу мови. Нам усім треба постійно вчитися, не треба соромитися, коли ходить про науку, без уваги на вік людини. Дав признання організації Союз Українок Канади за їхню працю для українського народу, навівши до того леґенду Вороного про „Серце матері".

Заклик до збірки на організаційний фонд С.У.К. зробив Іван Юрків. Зібрано 120 дол. Також продано кількість примірників книжки „Батьки і діти" та зібрано передплат на „Промінь". Під час збірки приграваля на акордіоні українські мелодії Єлисавета Подольська.

З'їзд закінчено відспіванням „Ще не вмерла" і „Боже щасти".

Імена жертводавців на організаційний фонд Союзу Українок Канади на окружнім з'їзді 5-го вересня 1965 р. у Вайті, Ман.

Панство Кирилюки (Антін) **з Геллок, Міннесота** — 11 дол.; Іван Гаврилюк **з Вайти, Ман.** — 10 дол.; по 5 дол. — **з Вайти:** Відділ С.У.К. ім. О. Кобилянської, о. Юрій і добр. Ягодські, Михайло Сторожук, Михайло Божик; **з Толстой:** Відділ С.У.К. св. Ольги, добр. М. Стефюк; Відділ С.У.К. ім. О. Кобилянської **з Сондавн;** Відділ ім. О. Кобилянської **з Роза;** Відділ ім. О. Кобилянської **з Сірко;** Маріянка Ґузь **з Вінніпегу** 4 дол.; по 2 дол. — **з Вайти:** Василина Кулачковська, Анна Фігус, Магда Тимчук, Анна І. Сесмиструк, Марія Музика, Ольга Пацьорка, Анна Подольська, Марія Деміяник, Мих. і Анастазія Дикун, Марія Неґрич; **з Сондавн:** Марія Ілюк і Михайло Бугера; **з Толстой:** Клавдія Долинчук; **з Сірко:** Юрій Чоботар; **з Вінніпегу:** Єлисавета Білич, Марця Сеніцька, Ангелина Павлик, Марія Юрків, Юрій Котелко, Маріян Козій, Василь Сарчук і Теодора Гаврисишин; по 1 дол. — **з Вайти:** Палагія Підлубна, Олександер Когут, Анеля Ґавронська, Ксеня Стефюк, Вероня Божик, Наталя Подольська, Анна Джаман, Наталка Пацьорка; **з Сірко:** Єлена Чоботар, Домка Чоботар, Теодор Куцяк, Марія Шипит; Анна Баран **з Роза;** Розина Дикун **з Ґардентон;** Стелла Денфорт **з ЗДА.**

З ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ В ЛОНДОНІ, ОНТ.

Окружний З'їзд Союзу Українок Канади відбувся в неділю 15-го травня 1965 р. в Лондоні, Онт. З'їзд розпочався Богослуженням, яке відправив Всеч. о. М. Дебрин в Церкві Пресвятої Трійці. Після Богослуження відбувся спільний обід в залі під Церквою, що його приготовили членкині відділу Союзу Українок ім. Кн. Ольги. Програму переводила пані Таїсія Бевш, голова провінціяльної екзекутиви Союзу. Секретарувала пані Люба Янкович, секретарка пров. екз.

У програму входило: Вшанування двохвилинною мовчанкою померших членок. Відзначення квітами слідуючих пань: Голову Союзу Українок Канади — пані Анну Токарик, голову провінціяльної екзекутиви — пані Таїсію Бевш, голову відділу ім. Кн. Ольги в Лондоні — пані Кудловську.

Привіти зложили: Пані А. Кудловська від відділу Союзу ім. Кн. Ольги в Лондоні, Всеч. о. Микола Дебрин, настоятель УГПЦ Пресв. Трійці в Лондоні, пан Арсеній Степанюк, голова Церковної Громади Пресв. Трійці в Лондоні, панна Рая Лисенко голова ОДУМ в Лондоні,

пан Ващенко, від батьківського Комітету Ю. ОДУМ в Лондоні, Микола Іванець від Інституту Св. Володимира в Торонті й від Централі ТУС, Всеч. о. Петро Ґліцький парох УГПЦ в Вотерфрод, Онт., пані Марія Іванець від відділу ім. Л. Українки в Брентфорд і пожертва 5 дол., пані Марія Пилипюк від від. ім. Л. Українки в Гемилтоні і пожертва 10 дол., пані Анастазія Париш від від. Калина в Гемилтоні, пані Параскева Дверничук від від. ім. С. Русової в Лонґ Бренч і пожертва 10 дол., пані Ольга Співак від від. ім. Кн. Ольги в Лондон і пожертва 5 дол., пані Марія Фралова від від. ім. Кн. Ольги в Торонті і пожертва 10 дол., панна Стефанія Олійник від від. Тризуб в Торонті і пожертва 10 дол., пані Мирослава Телеґа від від. ім. Л. Українки в Віндзорі і пожертва 10 дол., добр. Ґліцька від від. ім. Л. Українки в Вотерфорді і пожертва 10 дол.

Привіти, що наспіли поштою: Відділ ім. Кн. Ольги в Ґримзбі й пожертва 5 дол., відділ ім. Д. України в Ніяґара Фалс і пожертва 5 дол., відділ ім. Л. Українки в Оттаві, відділ ім. Л. Українки в Монтреалі.

Головну промову на тему „Жінка в організаційному життю" виголосила пані Анна Токарик, домініяльна голова Союзу Українок Канади. Прелегентку представила пані Калина Сакалюк з Торонта а подяку зложила пані Соня Степанюк з Лондону.

Панелева Дискусія — „Молодь в організаційнім життю" — предсідницею панелю була пані Анна Євчук, освітна референтка. Учасниці панелю були пані Іванна Римар з Віндзор і пані Соня Степанюк з Лондону.

Концертові точки — виступали слідуючі: Хор дівчат, хор членок Союзу і дует пань Олі Співак і А. Ноженко — всі з Лондону.

Виставка вишивок і моделів українського строю під керівництвом пані Іванни Вахни з Торонто, голови Пров. Музеного Комітету і пані Меланії Буряник касієрки.

Пані Т. Бевш сказала кінцеве слово. Закінчено З'їзд відспіванням гимну.

Л. Янкович.

ЗАКІНЧЕННЯ СТУДІЙ, ВЕСІЛЛЯ І ОМЕЛЯНА і ЛЕСІ ФЕДАКІВ

ЕКСКУРСІЙНАНА ПОДОРОЖ ПО ЕВРОПІ

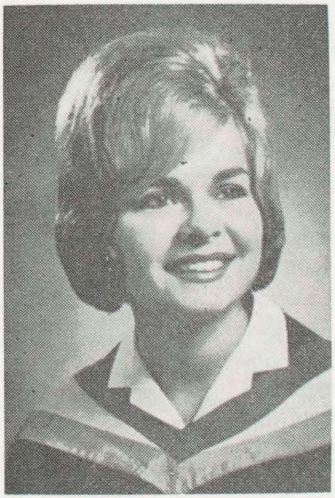

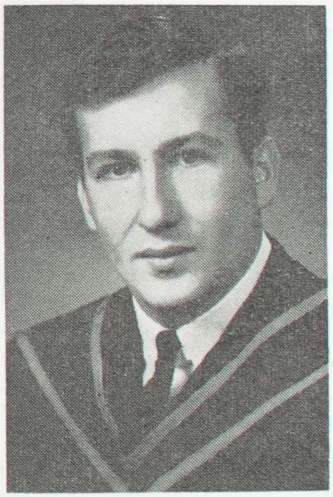

До численних побажань друзів і рідних, приєднуємо і наші щирі побажання молодятам.

Вінчання Омеляна Федака з Лесею Лаврик відбулось 29-го травня, 1965 р. в Гемилтоні, в церкві св. Володимира. Там же в Гемилтоні відбулось величаве весільне прийняття, бо й родичі обидвох молодят живуть у Гемилтоні, де батько Омеляна, Всеч. Прот. Федак від ряду літ виконує душпастирську службу в Українській Греко-Православній Церкві св. Володимира.

Омелян Федак закінчив свої правничі студії в Осґуд Гал в м. Торонті в червні 1965 р., осягнувши ступінь ЛЛБ. Під час свого перебування в Торонто він був питомцем Інституту св. Володимира, де й був президентом студентської групи, належав до організації СУМК та живо цікавився українським життям.

Леся Лаврик — дочка Михайла і Галини Лавриків закінчила філософічний факультет в Мекместер університеті в Гемилтоні. Під час студій на мовному факультеті була вибрана заступником президента Українського Студентського Клюбу, а в травні ц. р. одержала ступінь „Б.А.", і в учбовім 1965-6 році викладає французьку мову в „Гай-Скул". Леся належить до церковного хору та молодечої організації СУМК.

На повесільну подорож виїхали молодята до Европи.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ГУЦУЛИК

Я — малий собі гуцулик
Із гірського Ясіня.
Мабуть, ви про мене чули,
Бо співаю я щодня:

— Гей, гей,
Дана, дана,
Верховино
Мальована!

У вбранні барвистім — квіти,
Ти найкраща мені в світі!
Хай дзвенять твої потоки,
Хай гудуть дуби високі
Зеленіють гори й доли,
Хай буя пшеничне поле
Й пісня рветься в висоту...
Хай-бо швидше я росту!

В. Ладижець

П. Бабанський

„А В МЕНЕ ҐУЛЯ"

Таті набридло рахувати. Вона підтягла стілець до вікна і спостерігала за тим, що робиться на вулиці.

— Нато! Он собака побіг. Великий, страшний! — розповідала вона сестричці. — А он горобчик на дереві... А ось дід іде!

І почала пальцями в шибку стукати та вигукувати:

— Діду, забери мене! Ага, і не забереш, і не забереш!

Мама почула, нагримала:

— Тато, зараз же перестань! Так негарно робити, чіпати перехожих. Дідусь скаже, що ти нехороша дівчинка.

Тоді Тата взяла свою книжечку, стала на стілець і потягнулась до відчиненої кватирки, говорячи:

— Хай вона трохи подихає свіжим повітрям.

— Хіба книжечка дихає? — засумнівалась Ната.

— Дихає.

— У неї ж немає ротика.

— Ну й що ж. А вона все одно дихає, — вперто твердила Тата. — Дихай, книжечко, дихай, — примовляла вона і аж на пальці звелася, щоб до кватирки дістатися.

Раптом стілець хитнувся і загримів на підлогу. Разом з стільцем упала й Тата. Вона зняла такий крик, що мама перелякана вибігла з кухні, вхопила її на руки.

— Ох мені горенько! Покажи, де ти вдарилась.

Тата плакала і не могла відповісти. Але мама й сама вже побачила у неї на лобі велику ґулю. Вона схопила рушник, намочила його в холодній воді і приклала Таті до лоба.

— Бачиш, дурненька. Скільки говорила тобі: не ставай на стілець. Уб'єшся так коли-небудь!..

Тимчасом Тата заспокоїлась, мама пустила її на підлогу.

— Он яка ґуля набігла, — журно сказала мама.

Тата підійшла до шафи, в дверцях якої було дзеркало, і довго милувалася великою синьою ґулею на лобі.

Потім прийшли сусідські дівчатка. Вони старші за Нату і Тату, але гратися з ними люблять.

Привіталася найстарша з них, Галя.

Мама і почастувала всіх цукерками.

— Бачиш, яка у мене сукенка. Нова! — зразу ж похвали-

лась Тата.

— Ой, гарна яка! — похвалила Галя.

— І в мене нова, — ревниво сказала Ната.

— А в мене книжечка є, — похвалилася Тата.

— І в мене є книжечка.

— А в мене ще є собачка. Вона пищить.

— І в мене собачка, і теж пищить.

— А в мене є голуб. І качечка, і котик, — не здавалася Тата.

— І в мене.

Зрозуміла Тата, що чим би вона не похвалилася — все це є і в Нати, бо сестричкам завжди однакові іграшки купують. Якусь мить Тата не знала, чим перевершити Нату.

Але ось її чорні оченята переможно засвітилися, і вона вигукнула:

— А в мене ґуля є. Ось, дивіться, яка. А в тебе, Нато, нема!

Наті довелося здатися: ґулі в неї дійсно не було.

ЯК БІЛОЧКА ЗИМУЄ

Білці взимку ні мороз, ні вітер не страшні. Як закрутить хуртовина, негода — б і л к а мершій до свого гнізда поспішає.

Гніздо у білки, як у птаха, влаштоване: з гілок, з сучків. Та так зроблене — ніби велика куля, кругле, а збоку лазівка.

Всередині гніздо сухою м'якою підстилкою вислане: затишно в ньому, тепло. Забереться білочка в гніздо, а щоб холодний вітер не завівав, ще і лазівку підстилкою закриє. Потім згорнеться клубочком, пухнастим хвостом прикриється і спить.

А зовні льодяний вітер так і виє, так і несе дрібненький

КАЛИНОНЬКА

Ось калина над рікою
Віти стеле по воді.
Хто це щедрою рукою
Їй намистечко надів?
Червонясте, променисте,
Розцвітає, як вогні.
Дай хоч трішечки намиста,
Калинонько, і мені!

М. Познанська

колючий сніг. Вщухне негода, білочка з гнізда вилізе, стріпнеться і пострибає з дерева на дерево — їжу собі добувати: де ялинову шишку зірве, де сухий гриб знайде, який сама влітку на сучку сушити залишила. Але головна їжа у білки ще з осені в комірці запасена — в дуплі старого дерева. Там у неї і жолуді і горіхи є — на всю зиму запасів вистарчить.

Г. Скребицький і В. Чапліна

МИЙ, БАБУНЮ, РУКИ!

Лесик боявся води. Скажуть йому — помий руки, а він уже й пхиче:

— Не хочу! Ой, не хочу, не буду!

А коли мити почнуть, тоді на всю хату верещить:

— Холодно! Лоскоче!

Отакий був Лесик.

Та от почав він ходити в дитячий садок. І мов хто підмінив хлопчика: сам умивається — і нагадувати не треба!

Якось у неділю сім'я сіла до столу. Лесик побіг на кухню та помив руки. Витер рушником і вже тільки тоді сів до столу.

Глянув на бабусині руки і насупився:

— Бабуню, чому ти рук не помила?

— Рук? — здивувалася бабуся.

— Авжеж, — сказав Лесик. — Бо коли не митимеш, бабуню, рук, тебе ніколи не приймуть у дитячий садочок.

Ю. Збанацький

МАЛЕНЬКІ ПОМІЧНИЦІ

Оля і Ліда гуляли у дворі. Побачила Оля, як Петрик допомагає своїй мамі розвішувати білизну на мотузці, і сказала подрузі:

— І я сьогодні мамі допомагала.

— І я теж, — відповіла Ліда. — Що ж ти робила?

— Тарілки витирала, і ложки, і виделки.

— А я черевики почистила.

— Мамині? — спитала Оля.

— Ні, свої.

— Хіба це допомога мамі? — засміялась Оля. — Ти ж їх собі почистила.

— Ну то й що. Зате в мами сьогодні буде менше роботи, — сказала Ліда.

Так чи не так?

О. Буцень

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

Знимка членок і гостей під час весняного чаю.

КУЛЬТУРНІ ІМПРЕЗИ У ВІДДІЛІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ВИНДЗОРІ, ОНТ.

Свято Лесі Українки

В неділю по полудні, 28-го лютого ц. р., наш відділ урочисто відсвяткував свято Лесі Українки концертовою програмою. В програмі виступали два хори — сумківський і жіночий під диригентурою пані В. Добровольської. Деклямацію виконала В. Костинюк, а сольоспів пані С. Заборонюк при акомпаніяменті Олесі Керніцької. Сумківці майстерно виконали два танки. Гостили з виступом три брати — Євген, Зенон і Юрко Метулинські та Олекса Мокієнко з Детройту. Вони виконали деклямації і дуети на бандурах.

Святочний реферат присвячений памяті великої письменниці - поетки Лесі Українки виголосила пані Орися Сушко з Гемилтону — секретарка Союзу Українок Канади. Реферат обширно охоплював життя і творчість Лесі Українки.

Відбулось вручення відзнак „Смолоскип", що його виконала голова т-ва пані М. Телега. Десять членок підступили і прийняли відзнаки та щирі побажання. Концертову програму попередила відправа в церкві — Панахида за поетку і померших членок нашого відділу. До програмового комітету входили: пані: М. Телега, д-ка М. Керніцька, О. Торошенко, С. Заборонюк та В. Костинюк.

Писання писанок

Цього року улаштовано курс писання писанок у деякій відмінній формі. За порадою пані М. Строкан, вдалося заангажувати пані А. Вокер з Детройту як лекторку. Вона є знана в багатьох культурних осередках в Америці тим, що вона з посвятою пропагує українське мистецтво серед своїх і чужих. В цім курсі, при помочі ріжних кольорових світлин та ілюстрацій, вона передала лекції не лише технічні, але й наукові — напр. писанка іще за поганських часів, і тепер, у християнській добі, символічне значіння ріжних знаків, і т. п. Курс відбувся в п'ятьох лекціях, зареєструвалося 60 осіб — старших і молодших, своїх і чужих. Під час останньої лекції була виставка писанок. Спеціяльну увагу зверталось на тих, що перший раз мали нагоду писати писанки. Тут можна було скоро побачити в кого є артистична рука і замилування до мистецтва. Цікаве й те, що молоді хлопці виказались артистами. Льокальна преса поставились прихильно до цієї дії й помістила знимку та довшу статтю про писанки. На закінчення комітет подав перекуску, під час якої продовжувались дискусії і ріжні питання відносно писанок. Наші членки, які є інструкторками в молодшому відділі СУМК провадили писання писанок через кілька вечорів і для тих менших, які за молоду виробляють замилування до рідного мистецтва. До комітету, який доглядав цей курс, входили слідуючі пані: М. Телега, М. Строкан, М. Керніцька, М. Прокопчук, М. Вахна, В. Костинюк і Ф. Федчун.

Весняний чай

Весняний чай відбувся в неділю 11-го квітня пополудні. Зійшлися гарним числом членки і гості. На цей день прибула до нас голова Союзу, пані Анна Токарик з Гемилтону, відбуваючи свою офіційну візиту нашого відділу. Предсідниця М. Телега сердечно привітала гостю і всіх присутніх, а членки вшанували обох голів корсажами. Пані І. Римар представила гостю.

Пані Токарик на вступі мило згадала свій перший побут у нас на 25 літнім ювілею нашого відділу в 1957 р. зложила ґратуляції нашій громаді за збудування прекрасного нового храму, з відповідними шкільними кімнатами та вигідними залями.

У своїй промові шановна прелеґентка короткими спогадами вернулася до початків заснування Союзу коли то в молодих ідейних Могилянок зродилась думка організуватись і спільними силами працювати для збереження своєї рідної церкви, української культури.

Зближається 40-ліття організації, а її первісні цілі й сьогодні актуальні. Зупинилась над питанням „Двомовности і Двокультурности", які відкрили нам українцям кращу нагоду впоминатися за свою рідну мову. Вже можна запримітити, що молодша генерація виявляє більше заці-

Знимка знята під час весняного чаю. Зліва — парох Прот. Ф. Керніцький, А. Ранівська — заст. секр., І. Римар — рек. секр., М. Петрук — 2-га заст. голови, О. Німчук — членка соціяльного Комітету, М. Гургула — 1-ша заст. голови, А. Токарик — голова Централі С.У.К., М. Телега — голова, добр. М. Керніцька — кор. секр., М. Вахна — фін. секр., А. Момотюк — касієрка, Ф. Загарія — членка соціяльного комітету.

кавлення справою своєї рідної мови. І в цій ділянці членки Союзу, як матері і свідомі громадянки можуть дуже багато зробити. Ми повинні звернути особливу увагу на цілі освітні й виховні. Пані М. Петрук, заст. голови, щиро подякувала гості за прибуття.

Після промови відбулося чайне прийняття, яке приготовили молоді членки соціяльного комітету — панна Ф. Загарія і пані О. Німчук. На закінчення відбулися дискусії над деякими питаннями в організаційних справах.

З ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ В ОТТАВІ

Цьогорічний склад заряду нашого відділу: І. Мушка — голова, О. Самець — перша заступниця, І. Лошний — друга заступниця, добродійка С. Сенишин — секретарка, З. Білох — кореспонденційна секретарка, К. Мойсійчук — фінансова секретарка, М. Мех, М. Токарик і А. Керелюк — контрольна комісія.

Минає вже майже шість років після відновлення праці відділу Союзу в Оттаві. Постепенно ряди членок з року нарік збільшувались і посьогодні Відділ нараховує 25 членок. Це у відношенні до великих українських центрів є дуже мала кількість, одначе на оттавську малу громаду це майже задовольняюче число.

В останніх 3-ох роках оттавська церква Успіння Пресвятої Богородиці, що при ній наш відділ існує, переходила різні стадії як: продаж старої церкви (будинку), купівля площі під нову церкву, будова церковної залі, яка тепер служить також і за церкву, і остаточно заплянована будова нової церкви, яку, якщо фінанси дізволять, громада побудує на 1967 рік, в сторіччя Канади.

Нелегка тому роля нашого відділу, бо праця його наразі мусить бути більше сконцентрована на придбанні якнайбільших фінансів і тимсамим допомогти церковному зарядові в цьому великому ділі — будові репрезентативної в українському стилі церкви в столиці всієї Канади. Думаю, що всім шановним читачам є зрозумілий почин такого діла і важливість його.

Тому наш відділ, хоч і маленький, одначе працює невтомно. Влаштовує чаї, обіди, базари, льотерії, бінга, опікується недільною школою і СУМК, має представниць до місцевого відділу К.У.К. та Жіночої Ради. Відділ наш пропагує українське мистецтво під час базарів, а також делегатка до Жіночої Ради на „фестівалях весни" демонструвала українську народню ношу, вишивки і писанки. З нагоди Різдва і Великодня наш відділ подавав до англомовної преси короткі статті про наші святочні звичаї і традиції, а також по телевізії були демонстрації писання і походження писанок і вишивок.

Цього року відділ намітив відкрити бібліотеку, яка буде власністю церковної громади, одначе опіка і ведення її буде в руках відділу.

Осінню цього року відбудеться в Оттаві з'їзд східніх відділів С.У.С., С.У.К., С.У.М.К., до якого наш відділ вже поволі підготовляється, і ми сердечно будемо вітати всіх учасників і гостей.

Ірина Мушка, голова

НА НЕВЯНУЧИЙ ВІНОК

Монтреал, Кве.

На поминальнім обіді по бл. п. Олександрові Левицькому, що відбувся в домі і заходами дочки Олександри і зятя Богдана Пришляківських в Монтреалі присутні зложили 8 дол. на невянучий вінок покійного на журнал „Промінь".

Бл. п. Олександер Левицький упокоївся 5-го лютого 1965 р. Народився в селі Глищаві Західна Україна. Полишив у смутку дружину Анну і дві дочки — Марусю Пика і Лесю Пришляківську. Урочисті похоронні відправи відслужив Всеч. прот. Володимир Слюзар і Всеч. прот. Федір Легенюк.

Дружина Анна Левицька і зять Богдан та дочка Леся Пришляківські цією дорогою висловлюють подяку Всеч. о. о. духовним за урочисті похоронні відправи та всім учасникам похорону, що віддали останню прислугу покійному, відпроваджуючи його в останню дорогу.

Комітет пань весняного чаю в Монтреалю

З ДІЯЛЬНОСТИ В ПОПЕРЕДНЬОМУ СЕЗОНІ У МОНТРЕАЛІ

Жіноче товариство „Доньки України" в Монтреалі святкувало 21 березня п'яту річницю традиційного „весняного чаю", на користь сплати довгу Собору св. Софії.

Тим разом відбулося це величаво в одній з найбагатших дільниць міста Тавн оф Монт Роял Гал вечером.

Головною точкою програми був Інтернаціональний Показ Моди за посередництвом компанії Міракл Мест. Шість европейських модельок з Франції, Італії, Англії та Японії, моделювали гарні одяги.

Комітет наших гарних та працюватих пань посвятив немало часу і зусиль, щоб зогранізувати таке чайне прийняття на більше як 400 осіб. При хід з того в сумі 750 дол. було передано на сплату довгу Собору Святої Софії. Головою комітету була пані Анастасія Ковальчук, а відтак Маруся Березка, Славка Випрук, Галя Легукет, Стефанія Головач, Маруся Зимовець, Оля Регуш, Віра Цюрко, Надя Пинюк, Міля Літепло, Маруся Текело.

Усі ці членки працювали і далі працюють на користь церкви і організації.

На світлині бачимо комітет 5-го весняного чаю.

Ганна Михальчук

ПРИЙНЯТТЯ ДЛЯ ДОБР. ЮСТИНИ ЛУЧАК

Едмонтон, Алберта.

В залі Катедри св. Івана зібралося велике число жіноцтва, щоб вшанувати добр. Юстину Лучак з нагоди дня її уродин. На цю урочистість в залі Катедри всі столи були прикрасно удекоровані, а зокрема головний стіл, на якому зайняв почесне місце святочний торт з відповідним написом. При вході до залі, пані Марія Лазарук уквітчала іменинницю корсажом живих квітів.

Пані Марія Сулима виконала функцію господині цього вечора. У своему вступному слові вона привітала добр. Юстину, та представила усіх осіб, що були за головним столом.

Пані А. Шемелюк подала життепись про добр. Лучак, що по професії є учителькою, але поза тим є активною працівницею. Вона свого часу в різних місцевостях — почавши в окрузі Вилингдон, Алберта від рр. 1952 до 1957, далі в Ошава, Онтаріо від рр. 1957 до 1963 виконувала функцію диригентки у сумківських та церковних хорах. Від самого початку з приходом до Едмонтону, добр. Юстина співає в Катедральному хорі і вділяє свого часу в нёдільній школі як одна з учительок. Вона є референткою молодшого відділу СУМК на Альберту і входить до Провінціяльної Екзекутиви, що її очолює пані Параскева Сліпчук.

Юстина Лучак

Від Провінційної Екзекутиви вітала добр. Юстину пані П. Сліпчук. Пані Калина Засійбіда голова, від. Союзу Українок Канади — (Катедрального відділу). Від домініяльної управи Союзу пані Анна Мельник — одна із заступниць цієї екзекутиви. Від усіх присутніх вручено добр. Лучак гарний дарунок — столову посуду.

Іменинниця зложила усім присутнім жінкам найщирішу подяку за вияв пошани до її особи та її родини. Висловлюючись словом подяки, вона зокрема підкреслила величаві заслуги старшої віком добр. Юстини Мельничук і в імені усіх зібраних вручила їй прикрасний букет живих квітів. Прийняття закінчилося відспіванням Многолітства та смачною перекускою, що її приготовило жіноцтво.

Присутна

НОВЕ ВИДАННЯ ВАНКУВЕР, Б. К.

Бібліотека товариства Взаїмної Помочі у Ванкувер, яка числить коло 3,000 різних книжок збагатилася новим виданням — The Art of Cooking Ukrainian Style. Цю Куховарську Книжку видав „Комітет Видання", при жіночім товаристві ім. Лесі Українки, відділ Союзу Українок Канади.

Видання відзначується від інших подібних видань тим, що має осібні відділи Різдвяних, Великодних приписів і страви з кольоровими світлинами на твердім папері. Має 22 світлин і ілюстрацій українського традиційного печива, важніші куховарські приписи, імена тих, що подали свої приписи і помогли фінансово на 116 сторін, включно з оголошенням.

Чепурне не велике видання, репрезентується гарно не лише своїм технічним виконанням, але й змістом. Більша половина видання була замовлена до скінчення друку у більшій скількості чужими.

До „Комітету Видання" входили: Пані Люба Кут — ініціяторка і голова, Марія Богдан — оголошення, Ольга Кіндрачук — фінансування, Оксана Сироїд — випробування приписів,

Зліва: сидять — Марія Богдан, Анастазія Рурик; 2-ий ряд — Люба Кут, Ольга Кіндрачук, Оксана Сироїд, К. Кирстюк, нема на світлині Павліни Клюкевич.

Анастазія Рурик — поміч у всіх ділянках, Павліна Клюкевич і К. Кирстюк — члени комітету.

Це видання є цінним вкладом до культурного розвитку головно між молодшими, воно є девятим з черги виданням в історії українців в Британській Колумбії. За те все належиться признання пані Л. Кут, її співробітницям, та відділові Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, що при кінці 1963 року, для відзначення 30-ти літнього існування товариства, дав нагоду пані Кут за поміччю комітету виконати цю працю.

Куховарську Книжку можна набути за $2.00, і 25 центів на пересилку від

Mrs. L. J. Kut, 5410 McKee St.
Siuth Burnaby, B.C.

Ф. Богдан

ЗАМІСТЬ ВІНКА НА СВІЖУ МОГИЛУ

Минуло вже три місяці як відійшла від нас у вічність добре знана нам всім Марія Буряк членка відділу ім. Кн. Ольги при Соборі св. Покрови у Вінніпегу.

Бл. п. Марія Буряк з родини Тучаків народилась 2-го травня 1918 р. у Вінніпегу. Тут вона виростала, ходила до недільної, української і державної школи. З молодих літ цікавилась вона громадською працею при громаді Собору св. Покрови, співала в церковнім і світськім хорі і була активною в молодечій організації СУМК. Закінчивши вищу державну школу, Марія вступила до Крайового Торговельного Каледжу, одержавши диплом виконувала працю в Нашіонал Поблішін Ко. в мовах англійській і українській, де працювала через довгі роки. В 1940 році Марія одружилась з Юліяном Буряком, молодим активним адвокатом, який опісля став одним з відомих серед українців в Канаді адвокатом. Юліян Буряк несподівано помер 24-го травня, 1965 року отже 6 днів

Бл. п. Марія Бурак

скоріше від своєї дружини. Останніх кілька років вони обидвоє присвячували багато свого часу мешканцям-українцям Старечого Дому у Вінніпегу. Марія виконувала секретарську працю при цім Старечім Домі, писала листи до їх рідні і володіла мовами, крім англійської — української, французькою та іспанською.

Несподівана і нагла смерть мужа Юліяна, глибокий жаль за ним, підкосили її делікатне здоровя і на 47-мім році свого життя, вона пішла вслід за ним. Оставила двох синів — Михайла і Мирослава (Мирослав йде слідами батька по професії), доню Марію-Юліянну, маму пані А. Тучак, брата Василя і сестру пані Олю Бонк.

Для всіх тих, хто знав ближче бл. п. Марію і Юліяна, працюючи з ними в організації, чи в соціяльнім життю, ця передчасна смерть їх — одного за другим була потрясаючою вісткою. Память про них серед нас ніколи не згасне.

В імені заряду, членкинь відділу ім. Кн. Ольги та членів Соборної громади висловлюємо родині покійних Марії й Юліяна глибоке співчуття, а ця скромна згадка про їх творче життя закріпить память про них і буде живим вінком на їх свіжих могилах.

Марця Сенідька

ЩЕ ОДНА СВІЖА МОГИЛА

Для 11-го серпня 1965 року розійшлась сумна вістка, що одна з наших активних членок і бувша голова відділу Союзу Українок ім. О. Басарабової у Форт Вілліям, бл. п. Марселя Сторожук попрощалась з цим світом.

Народилась покійна в Україні, з дому Марселя Сітков. Одружилась з Стефаном Сторожуком 1911 р. (вже також покійний). Чотири роки тому (1961 р.) вони святкували свій ювілей 50-ліття.

Покійна була акитвною членкою ще за молодих літ, брала участь в хорі при Товаристві Просвіта, також була через довгі роки старшою сестрицею при церкві свят. Благовіщення. Лишила бл. п. Марселя Сторожук у смутку 4 дочки всі замужні — Анна Пастернак, Лилія Дребит, Ольга Елзворт Тирбул, 8 онуків, 2 правнуки та одну сестру п. Ф. Федорків у Лашін, Кве.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

Світлина членок відділу у Форт Френсес. Зліва направо 1-й ряд: Вепрук Елма, Кіцул Марія, Демянів Марія, Кравчук Василина, Мигайчук Марсія, Андрушко Марія (В.); 2-й ряд: Марковська Аделя, Марш Марія, Ткачук Єлена, РізоҐеня, Кінг Гелена, Олійник Ґеня, Бадюк Калина; 3-й ряд: Басараба Параска, Багацька Ріта, Ковальчук Оксана, Долинний Домка, Тригук Агафія, Ковальчук Джун, Нуринська Гелена. На фоті нема: Бадюк Марії.

ФОРТ ФРЕНСИС, ОНТ.

Відділ ім. Св. Анни.

Річні збори жін. тов. ім. св. Анни відбулися в червні 1965 р. голова, пані Василина Кравчук відкрила збори молитвою. Звіти діяльности здали всі членкині заряду.

Праця в минулім році така: Відбулось 19 зборів. Членкині взяли участь в коляді для Церкви св. Юрія, взяли участь і жертвували для св. Вечері на Йордан, взяли участь з програмою відсвяткування роковин Т. Шевченка, що відбулися в залі Просвіти, жертвували квіти до Плащениці на Престіл і для парафіяльної хати; Ікони роздані парохом для всіх хворих, так і дарунки всім в шпиталі на Різдво; допомагали різним релігійним і національним організаціям і установам, кожного року членкині купують солодощі для всіх дітей під час концерту св. Миколая. Концерт відбувся в залі Просвіти, якою користуємось на всі дитячі імпрези безплатно. Перепроваджують чай, осінний і весняний, мали демонстрацію писання писанок і печива Великодні, членкині взяли участь в приготовленню пущення в Просвіті на допомогу нашій Церкві і забава на допомогу Читальні Просвіта.

Найбільшою подією, яка відбулася в нас минулого року, то було відсвяткування 20-ий ювілей існування товариства, яке відбулося на 17-го червня 1964. На початку о. Овчаренко відслужив молебень — опісля слідував вечерок в Читальні Просвіті. З нагоди цього святкування пані Ольга Завісляк, провінціяльна голова відвідала Товариство. Шановний гість також була пані Вероня Кравчук з Дітройту, яка відділ зорганізувала в 1944. Пять оснувательок членкинь були обдаровані корсажами. З нагоди свята, отець Овчаренко прийняв жертву для церкви св. Юрія в сумі 200 дол., які відділ жертвував.

В серпні відбувся вечерок-прийняття і доповідь голови Союзу Українок Канади пані Токарик. Членкині співають в церковнім хорі і з хором відвідали церковну громаду в Рейні Ривер з нагоди посвячення їх церкви. Членкині помагали відсвяткуванням 50-ий ювілей подружжя п-ва Василя Осачук, одних з перших основателів церковної громади у Форт Френсис.

Заряд товариства на рік 1965-66. Голова — Ґиня Олійник, заст. голови — Ґиня Різзо, секр. — Оксана Ковальчук, касієрка — Параска Басараба.

М. Мігайчук, секр.

Величавий похорон відбувся 14 серпня 1965 р. Похоронні відправи відбулись в українській Православній Церкві св. Благовіщення, що їх відслужив Всеч. о. Прот. Ґерус. На похорон численно зійшлися друзі покійної. Заходами відділу ім. О. Басарабової відбулась поминальна перекуска.

На невянучий вінок складаємо дорогій членці і щирій працівниці $36.50. З того на журнал „Промінь" 15 дол. Хай память про неї завжди буде між нами та буде прикладом як жити і трудитись для інших, а особливо для свого народу українського.

Розалія Баран

Бл. п. Софія Сторожук

ВОСЕТНА, АЛТА.
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори товариства відбулися 1-го грудня 1964 р. у домі пані П. Попіль.

За рік відбулося 9 місячних зборів і річні збори. З діяльности т-во перевело збірку на сліпих. Колядували на церкву, приготовили обід на храмове свято. Членки влаштували дві соціяльні розваги, вечерок Лесі Українки, на якім була присутня пані Шемелюк.

Відбули вечерок Шевченка. Вшанували почесну членкиню у її 70 роковини народження і обдарували горнятком на памятку. Приномирували „Промінь" до товариства. Дали 200 дол. на огрівач до церкви, відбули весняний чай і при нагоді зборів відбули вечерок День Матері.

Посилали квіти для хворих і картки виздоровлення. Разом із церковною громадою відбули вечерю з варениками і бінго. Висилали жертву на клініку серцевої недуги. Також виповнили бюджет до централі Союзу Українок Канади.

Заряд на 1965-тий рік: голова — Євгенія Лехкодух, заст. голови — Анна Петрик, секретарка — Марія Роґожа, заст. секретарки — Катерина Зінык, касієрка — Віра Гарасим.

Комітет хворих — Катерина Макаренко і Василина Вірун, бібліотекарка — А. Петрик. Контрольна комісія — Катерина Зінык, Софія Швець і Анна Зінык. Комітет сестриць — Т. Швець (подаємо лише 1. є 8. Ред.).

Марія Роґожа, секретарка.

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.
Відділ ім. Олени Пчілки

Річні збори т-ва відбулися в церковній залі 1-го грудня 1964 р. Збори відкрила голова т-ва пані Д. Кіндрачук. Урядниці відділу здавали звіти діяльности.

За рік відбулося 11 місячних зборів і одно засідання заряду. Всі обіжники від централі і кореспонденція були читані, продискутовані і виконані проєкти з них по можливости.

Членки приготовили Святу Вечерю, спільне свячене, спільні обіди з нагоди храму, сумківського з'їзду, вечерю в День Подяки, різдвяний бенкет і двоє пущень.

Т-во улаштувало: Випродаж печива і писанок, базар з чайним прийняттям, дало печиво на інтернаціональний чай, з якого дохід повернено на недорозвинених дітей, випродаж уживаного убрання.

В культурно-освітній ділянці відсвятковано — роковини Лесі Українки і Ольги Кобилянської — доповідь виголосив Всеч. о. Столярчук. Вшановано память наших героїнь — Олени Теліги і Ольги Басарабової, сполучене з Святом Книжки і Днем Студента. Увесь прихід з вище згаданих свят, на яких було подано і чай, вислано на фонд журнала „Промінь".

Коштом своїх доходів т-во придбало диван до церкви, дало 50 дол. на меблі до парафіяльної хати, закупило до бібліотеки твори Юрія Клена і помогли сумківцям в контесті на королеву. Сестрицтво опікується чистотою й окрасою церкви та купило пилосос.

Комітет нед. і рідної школи, в порозумінню з Всеч. о. О. Кравченком відновили і зорганізували нед. і рідну школу, в якій навчають учительки: Пані — Анна Спильчин, Ґеня Новосад, Марія Саранчук з Всеч. о. О. Кравченком і під його проводом. Членки беруть участь в церковнім хорі, під управою пані С. Лазарович.

Комітет шпитальний совісно сповняв свій обовязок, відвідуючи хворих у місцевім шпиталю продовж цілого року. На Великдень розносили кошики з писанками, та свяченим, і вислали квіти для членок. Також передплачуємо часопись „Український Голос" для шпиталю.

Членки при відділі помагали в збірці „Тег Дей", для Червоного Хреста і почерзі з іншими організаціями пекли торт для умово хворих під опікою „Білого Хреста". Почали вишивати обрус для церкви і вишивали інші речі на базар. Для шпитального базару подарували пару річей ручної роботи.

На річних зборах перевибрано увесь заряд на 1965 р. в такому складі: Голова — Д. Кіндрачук, заст. голови — Д. Тимко, друга заст. — А. Завальська, секр. — М. Сохацька, заст. секр. — М. Гарасимів, касирка — Лазарович, секр. до преси — пані М. Бендас Контрольна комісія — Ґ. Новосад, А. Спильчин, М. Саранчук. Референтка журнала і фонду Фундації Н. Кобринської — В. Білик. Архіву — К. Друль і В. Білик. Комітет нед. і рідної школи — Добродійка Кравченко, Я. Ворох, С. Харко і Галя Саранчук.

Фінансовий звіт — з року 1963 осталос яв касі $749.99, прихід в 1964 році $1,792.02, розходи в 1964 році 2,106.65, в касі осталося 429.36.

М. Сохацька, секретарка

ҐОРЛІЦ, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Жіноче т-во в Ґорліц було зорганізоване в січні 1960 року. Наші організаційні збори відбулись в домі Настасії Станіської і першою головою була вибрана пані Марія Кошман. Першого року нас було 17 членкинь, сходились по хатах, улаштовували розігравки. В 1961 році з поміччю членів церкви купили будинок і вже мали свій Народній Дім. Наші членки працювали щиро, щоб громадський дім був вигідний для наших громадських потреб.

В році 1964 наше жіноче т-во разом з членами церковної громади порадились, щоб добудувати довжину Народного Дому та мати там окрему кімнату та кухню, змурували піч на дворі для кращої вигоди. Восині ми улаштували осінню вечерю, бінго, зробили і дали на розігравку ковдру, пущення та іншу місцеву і господарську працю.

Річні збори нашого товариства відбулись на початку 1965 року в Народнім Домі. На зборах було присутніх 8 членок. Заряд т-ва на 1965 рік такий: голова — Настасія Станіцька, заст. голови — Левія Процишин, секретарка — Емілія Левчук, касієрка — Оксана Процишин. Контрольорки — Михайлина Мандзюк і Марія Вівчар.

Емілія Левчук, секр.

Квасоля буде смачнішою й поживнішою, коли першу воду, що закипить у квасолі злити і ще раз залити холодною водою, додавши двітри ложки олії.

Печінку і біфштекси треба солити після смаження, інакше вони будуть тверді. Печінку, щоб була м'якшою, перед смаженням ще намочують у молоці.

Помідори — смачні і корисні. Вони містять вітаміни С, Р, каротин (з якого в організмі вітамін А), ряд важливих для здоровя мінеральних речовин: калій, фосфор, залізо і, крім того, яблучну, цитринову, щавлеву кислоту. Особливо рекомедують помідори хворим на недокрів'я.

Членки заряду відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні — Зліва направо — (виказ позиції кожної членки в звіті) П. Турецька, Д. Байр, А. Янов, Е. Табашнюк, Л. Боднарчук (добр.), В. Залещук, К. Івасюк; **другий ряд** — В. Катеринич, О. Луцюк, Р. Котелко, В. Лозовей, С. Ґрещук, Г. Максимюк, А. Папіш, М. Добні, М. Дорош; **третій ряд** — М. Гарбус, К. Завадюк, А. Ференюк, О. Антонійчук, А. Гарасимчук, С. Гриців, А. Міхайлюк. Бракує на знимці — М. Бойчук, К. Панграс, К. Романчук, М. Мадюк, пані Керніцької, А. Клюкевич, Г. Новосад.

САСКАТУН, САСК.

Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори товариства відбулися 8-го грудня 1964 р., в авдиторії при Українській Православній Катедрі Пресвятої Тройці в Саскатуні.

Звіти членок заряду, голов різних комітетів і кружків, виказали об'єм праці за 1964 р. За рік відбулось десять місячних зборів, одні надзвичайні збори і шість засідань заряду. Товариство подавало обід, прислуговуючи двадцять одній оказії, таким як, Свята Вечеря, Спільне Святчене, Храмовий обід та Архиерейська Візитація, День Подяки, привітання студентів університету восени, бенкет абсольвентам весною, сумківський бенкет, Симфонічної Оркестри при Саскачеванському університеті при балі „Марді Ґра", українськими стравами для бенкету „Кинетс", вечеря „Кой-но-рема", три похоронні обіди й один парафіяльний поминальний і вісім весільних прийнять з вечерою.

Товариство подавало перекуски на ріжні громадські підприємства. Всі кружки товариства спільно перепроваджували продажу страв під час літньої вистави „Ексебишену", через цілий тиждень.

Чайних прийнять було шість, на свято Лесі Українки, для Членства, великодний чай і продаж великодного печива та писанок, весняний чай і продаж, на Свято Книжки; Різдвяний чай; продаж печива і вишивок, і чай для жіноцтва при Саскачеванському університеті з нагоди їх відвідин, разом з далекими гістьми з цілої Канади і нашої Катедри. Дітям недільної школи подали сніданок після Св. Причастя і зайнялися подарунками з нагоди Миколаївського Свята всім дітям при Церкві. Для програми Дня Матері придбали квіти. Свою чергу на програмі культурно-освітних вечерів виконано висвітлюванням образків при доповідях на теми історії України, Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, і звіт про 150-ліття народження Т. Шевченка, яке відбулось у Вінніпезі. Придбано нових передплатниць для журнала „Промінь".

Товариство має репрезентантки у місцевім відділі К.У.К. і в різних організаціях у місті. Членки допомагають у навчанні в недільній школі, молодий відділ С.У.М.К., садочок, а комітет мистецтва провадить курс вишивання. У всіх церковних оказіях жіноцтво допомагало і брало участь під час базару для Церкви. Сестриці доглядають чистоти і порядку у Церкві — чистої білизни і квітів.

Членки товариства відвідують хворих по шпиталях, посилають карточки побажань, вітають з святочними стравами і подарунками та квітами. Одна з наших відпоручниць одержала заслугу 10-літнього свідоцтва від Товариства Умового Здоров'я в Канаді за регулярні відвідини умово хворих у шпиталі у Норт Бетлфорд, Саск.

Товариство допомогло у продажі білєтів у змаганні на королеву двох кандидаток з Саскатуну при Зеленім Гаю й одній, яка змагалась на провінційну королеву Пшеничного Пулу у Саскачевані.

Фінансовий звіт за 1964 рік був: В касі з 1963 року осталось — $5,544.26, приходи в 1964 р. — 15,106.36 ,розходи в 1964 р. — 12,284.37, в касі осталось — 4,701.98.

Суми більших жертв за рік були

такі: до церковної каси — 3,000.00, на Інститут П. Могили — 1,500.00, на Колегію св. Андрея — 500.00, на журнал „Промінь" — 120.00. Товариство сповнило свою належність на буджет, централі.

Заряд на 1965 р.: голова — Емілія Табашнюк, бувша голова: Софія Ґрещук, заступниці — Анна Янів, Дора Баєр, Парання Турецька, рекордова секретарка — Марія Бойчук, добр. Лідія Боднарчук, кореспондентка секретарка — Клавдія Івасюк, касієрка— Василина Заліщук, пресова реф. — Роз. Котелко.

Слідуючі пані очолюють різні комітети: Відвідування хворих — Марія Ґарбуз, Дитячого Садка — Ольга Луцюк, Старшого С.У.М.К. — Катерина Панґрас, Молодечого СУМК-у — Катерина Романчук і Павліна Оленюк. До комітету української школи — Анна Папіш, Савеля Сорочка, Марія Кулачковська, Катерина Бартко. Чайних прийнять — Кароліна Завадюк, Марія Бойчук, Журнала „Промінь" — М. Дорош, Анна Папіш, (добр.) Л. Боднарчук. Культурно освітня референтка — Анна Ференюк, Анна Михайлюк і Марія Ткачук. Перекусок — пані Довбня, пані Піць, пані Е. Пігач. Членства — пані Гарасимчук. Обідів — А. Янів, П. Турецька, господиня кухонного майна — В. Катеринич. Комітет Мистецтва — А. Ференюк, Катерина Костик. Бібліотеки — М. Дорош. Жіночої Ради — Марія Мадюк, Розалія Драґан, Марія Бойчук, Е. Табашнюк. Місцевий К.У.К. — Е. Табашнюк, П. Турецька, М. Гарбуз. До Червоного Хреста — пані Керніцька, А. Янів, Г. Новосад. Подорожня допомога — А. Клюкевич, Ком. Окраси Саскатуну — Г. Новосад, Цивільної Оборони — Р. Котелко. Горожанства — О. Антонійчук, С. Сорочка. Пані Добня. Контрольна комісія — М. Пирнаровска, Р. Котелко і Г. Максимюк.

Лідія Боднарчук, секретарка

КАЛҐАРИ, АЛБЕРТА.
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори т-ва відбулися 29-го листопада 1964 р. в церковній залі. Збори відкрила голова Ґеня Микитяк. Діяльність т-ва: місячних зборів 6, засідань заряду 7, засідань всіх зарядів 2, обідів 5, вечер 4, вечорків роблення капелюхів 6, (вчила пані Токарик), вечорків писання писанок 5, концертів 4, вислано 2 кошики овочів до старечих домів.

Перекуска для дітей під час сповіді, як також вечерки для хлопців прислужників. Чаїв 2, де відбулося продаж писанок і пасок. Забава-пущення, та осіння забава. Вислано 2 дітей на оселю Барвінок. Продаж вживаних речей 5. Куплено килим до церкви. Перекуска під час гостини пані Янди з Едмонтону, яка висвітлювала фільму про Україну. Членки вітали домініяльну голову Союзу Українок Канади пані Токарик, яка виголосила доповідь. Помагали з печивом до Льокальній Раді. Брали активну участь в базарі. Вислано делегатку на пров. з'їзд. Брали активну участь у колядах, допомагаємо церкві в недільній та українській школі. Членки наглядають над старшим відділом СУМК. Співають в церковнім хорі. Диригенткою хору є пані Кобильник. Куплено 3 книжки і передано їх до університету і до міської бібліотеки, та церковної бібліотеки. Прихід за рік 1964 1,495.81, розхід за рік 1964 2,712.80, в касі лишилося 731.75.

Заряд на 1965 рік. Уступаюча голова — Ґеня Микитяк, голова — Павлина Андрусяк, перша заступ. — Параскевія Ворон, друга заступ. — Марія Чернецька, рекордова секретарка — Оля Курчаба, касієрка — Анастасія Боднар, кореспондентка секретарка — Елена Коваль. Контрольна комісія — Ґеня Маковська, Ґеня Горбек, Д. Марковська. Відвідування хворих — Н. Кобильник, М. Островерха. Господиня — Анна Войтович. Сестирці — Катерина Білява, Е. Коваль, М. Спицька, А. Світик. Референтка горожанства — Надія Кобильник, до Жіночої Ради — Ґеня Микитяк і Н. Кобильник, недільної школи Катерина Василовська, рідної школи пані Бордині.

Ольга Курчаба, секр.

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.
Відділ ім. Олени Пчілки

Річні збори т-ва відбулися 27-го грудня, 1964 року. Збори відкрила голова відділу пані Стефанія Музика. Предсідницею зборів була В. Бойко, а секр. М. Малюжинська. Звіт діяльности відділу здавали голова С. Музика і рекор. секр. Анна Стасів прочитала звіт активності за минулий рік. Фін. секр. Олеся Веньґер і касієрка Марія Ґронська — фінансовий звіт. Відбулося 7 зборів. Три обіди — Йорданський, спільне Свячене і День Подяки. Одна вечеря як заслуга працюючим членкиням. Пущення, спільно з церковною громадою, два писанкові базарі. Жертви зложено у такім порятку. До церковної каси св. Володимира $3,000.00, на церковну літню оселю $325.00, вислано решту допомоги на умебльовання одної кімнати у Колеґії св. Андрея 25 дол., на книжки до централі і сповнили наш буджет, 25 дол. до Старечого Дому у місті Кельн, Німеччина, постарано крісла, начиння і усе що справа вимагала до церкви і залі. Ушановано стареньку членкиню пані Тиран у її іменини, як також заслужених громадян — п-во Ландяків у їх 50-літний ювілей. Подано також кількнадцять похоронних перекусок. Приходи на 1964 рік — 6,116.54, розходи в 1964 р. — 4,770.41, осталось у касі — 1,346.13.

Заряд на 1965 рік. Голова — Стефаня Музика, заст. голови — Софія Ґельмич, секр. — Анна Стасів, заст. секр. — Софія Мендик, фін. секр. — Олеся Веньґер, касієрка — Марія Ґронька до помочі касиєрці — Т. Кулій, відвідування хворих — М. Дутка і М. Комісарик. Представниці до К.У.К. Анас. Ландяк і М. Дутка. Сестриці — Мартинюк, Веденівська, Савіцька, Загарій і Мельничук. Пекарка — Софія Ґельмич. Господині кучні — Савіцька, Замовікі і Мельничук. По зборах відбулася спільна вечеря і передання до церковної каси 2,000 долярів.

С. Мендик, заст. секр.

МЕЛФОРТ, САСК.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори т-ва відбулись 5-го грудня, 1964 р. в залі Українського Народного Дому. Збори відкрила молитвою голова т-ва, Магда Ткачук. Предсідницею зборів була Анна Копачівська, секретаркою Євгенія Натишак.

Діяльність т-ва: За рік відбулось 10 місячних зборів, спільне свячене, обід на храм місцевої церкви, обід на День Подяки, 3 бінго, 2 гостинних прийняття, 1 випродаж печива, 1 обід на хрестинах і 3 похоронніх обіди.

Фінансовий звіт: З 1963 р. осталось $1,714.13, приходи в 1964 р. — 766.50, розходи — 357.08, в касі осталось — 2,123.55.

Заряд т-ва на 1965 р. — М. Ткачук — голова, Д. Кобилянська — заст. голови, Є. Натишак — секретарка, К. Федюк — касієрка. Контрольна комісія — М. В. Ткачук і Н. Щербій.

Новий відділ при церкві св. Андрея в Едмонтоні; сидять зліва направо: Дж. Брода — рек. секретарка, А. Макар — перша голова, О. Мельничук — 2-заст. голови, Б. Волонська — голова, прот. о. Василів, добр. М. Василів, А. Саковська — уст. голова, М. Кошман — касієрка, Т. Куриш — почесна голова; **другий ряд:** Р. Скакун, Е. Федорак, А. Гошина, Р. Ткачук, А. Гарасимюк, О. Мулька, А. Савчин, М. Димянів, А. Рипка, С. Гавриляк; **третій ряд:** п. Леґенюк, п. Киранюк, М. Самиця, С. Гогол, А. Кривусик, Г. Петецька, Ю. Дзеник, В. Презняк, Б. Долинська; **четвертий ряд:** Н. Кушнір, К. Садова, В. Іванис, С. Скакун, Л. Никифорук, Г. Винитой, Е. Цимбалюк. Бракує на знимці — Дж. Саламандик — 1-шої заст. голови і О. Запаринюк — 3-ої заст. голови.

ЕДМОНТОН, АЛБЕРТА.

Річні збори т-ва відбулися 14 вересня, 1964 р. вже в залі св. Андрея. Председиниця зборів була А. Саковська, секретаркою Л. Цебрик. Звіти діяльности здали членки заряду та голови комітетів. Відбулося 10 місячних зборів і 10 засідань заряду. Членки приготовили 1 похоронний обід; 5 весільних бенкетів, 4 забави з танцями, ювілейний чай, вечерок гри в карти, весняний і осінний показ моди, продаж пасок і святочного печива. Тов. приготовило обід під час відкриття залі св. Андрея 19 вересня 1964 р. Також справили день патрона парафії св. Андрея. В неділю парафія гостила в себе Преосв. Владику Андрея.

Тов. влаштувало перший річний базар в грудні. У квітні тов. брало участь і помагало пров. екзек. з весняним чаєм.

Тов. опікується садочком, до якого учащає 20 дітей, також і рідною школою, де уписалося 50 дітей і помагає в недільній школі де приходить около 125 дітей.

Перед Великоднем тов. приготовило снідання для дітей недільної та рідної школи, після Сповіді.

Наше т-во відвідали з відчитами, пані Сліпчук, голова пров. екзек. на Альберту і пані Токарик, голова Союзу на Канаду. Також гостила у нас пані Ковальчук (Ганка Романчич) з Ст. Кетеринс, яка говорила про початки жіночої організації.

Фінансовий звіт: в касі осталося $230.95, приходу в 1964 р. $2,349.25, розхід в 1964 $1,524.45, осталося в касі $1,055.78.

Заряд т-ва на рік 1965-ий: Уступаюча голова — Андріяна Саковська — голова, Єлисавета Волянська — заст. голови, Ю. Саламандик, Ольга Мельничук, Ольга Запаринюк, рек секр. Джайс Борода; касієрка — Марія Кошман.

Ольга Мельничук, писарка

Сестрищі — М. Гідич і А. Шмир. Господині — А. Копачівська, А. Панчишин і М. Гідич. Відвідування хворих — Д. Кобилянська.

Євгенія Натишак

БРЕНТФОРД, ОНТ.

Відділ ім. Л. Українки.

Чергові річні збори відділу відбулися 18 грудня 1964 р. в залі громади Церкви св. Михаїла. Председницею зборів була голова, Д. Бурдейна, секретаркою М. Іванець. Звіти з діяльности відділу здавали: Д. Бурдейна, М. Іванець, А. Пережак, А. Мороз, М. Сесмиструк.

Членки нашого відділу виконували біжучу працю в цілім році. Т-во знов постарало два нових вишиваних обруси на бічні престоли коло головного вівтаря. Відділ улаштував імпрезу в користь Інституту св. Володимира в Торонто. Наш відділ став членом того Інституту і своїм коштом умеблював там одну кімнату, взяв участь в чайнім приняттю та відкритті Інституту.

Наше т-во належить до місцевої Жіночої Ради і одна з наших членок є там в заряді на позиції касієрки.

Місячних зборів за рік відбулось 10, засідань 2. Улаштовано академію героїнь — Ольги Басараб, Олени Теліги і Лесі Українки, роковини Шевченка, Ольги Кобилянської, свято День Матері, День Батька, День Українського Студента, Свято Книжки і Преси, двоє пущень, чотири обіди, храм, Йорданська свята Вечеря, пікнік, вечір св. Миколая, перекуска і подарунки для дітей, бінго.

Освітніх вечорків відбулось 12, на яких прочитували різні цікаві статті. Т-во найняло поминальну Службу Божу і видало перекуску для учасників.

Приходи — з року 1963 осталось у касі — 392.97, приходи в 1964 р. — 871.11, розходи — 915.60, в касі осталось — 348.48.

Заряд т-ва на 1965 р. поновлено в такім складі: голова — Д. Бурдейна, заст. голови — Б. Цибульська, рек. секретарка — М. Іванець, касієрка — А. Перожак. Контрольна комісія — М. Доголіс, М. Сесмиструк. Ком. цер. М. Сесмиструк, господиня — А. Шалай, доглядачка хворих — А. Мороз, шкільний ком. — С. Костюк, ком. вишивання — М. Іванець, добр. М. Тріска, репрезен. до Жіночої Ради — М. Іванець.

Марія Іванець, секр.

ВОЛЕЙ, БРІТИШ КОЛЮМБІЯ

Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори відділу відбулися в неділю 6-го грудня, 1964 в залі новопобудованого Українського Православного Центру в Волей, Б. К.

Голова відділу пані Марія Антонішко відкрила збори молитвою.

Звіти з діяльности здали членки заряду товариства. Огляд праці відділу за рік 1964:

В протягу року відбулось 10 місячних зборів. Товариство приготовило Йорданську Вечеру, пущення, спільне свячене, храмовий обід, занялись випродаж'ю печива та писанок. Влаштовано весняний та осінний базар і випродаж уживаних реreч. Успіхом увінчався проєкт видання Куховарської Книжки.

Прийняли участь в святі „Вшанованні Українського Православного Піонера", місійної округи Венкувер. Вшанували о. пароха і добр. Блажуків з нагоди ювілею їхнього подружжя. Влаштовано прийняття для Високопреосв. Владики Андрея з нагоди його 40-річного душпастирського служіння. Іншим разом вітали гостя з Вінніпегу о. д-ра Савчука. Вітали в себе голову Союзу Українок Канади пані Анну Токарик та референтку освіти пані Єленяк.

Чайні прийняття відбулись після свята Лесі Українки, та День Матері. Крім регулярної винагороди диригентки хору, товариство пожертвувало на добудову парафіяльної резиденції, на мальовання церкви та на встановлення газового огріття до церкви та подали поважну фінансову поміч в побудові нової авдиторії якої посвячення і відкриття довершив Високопреосв. Владика Андрей в місяці вересні.

Фінансовий звіт: з року 1963 осталось — 646.55, прихід в 1964 р. — 5,129.00, розхід в 1964 р. — 4,802.87, в касі осталось — 972.68.

Заряд т-ва на 1965 рік: уступивша голова — Марія Антонішка, голова — Єлена Парасій, заст. голови — Оля Чорна, рек. секр. — Оля Жучок, фін. секр. — Марія Антонішко, касієрка — Анна Максимюк. Контрольна комісія — Одарка Боярчук, Катруся Арійчук, Маруся Сташин.

Оля Жучок, секр.

Хліб довше зберігається свіжим, коли в посудину, де він лежить положити яблуко.

Поїздка пані Анни Токарик

голови Союзу Українок Канади по відділах в Саскачевані.

Ці подається до відома, що голова Союзу Українок Канади, пані Анна Токарик, відвідає слідуючі відділи в Саскачевані:

ЖОВТЕНЬ

МЕЛВИЛ — О. Кобилянської, середа, 13-го.
ГОБАРД — О. Кобилянської, четвер, 14-го.
АЙТУНА — Княгині Ольги, пятниця, 15-го.
ЙОРКТОН — О. Пчілки, неділя, 17-го.
ГОРЛИЦ — О. Басарабової, понеділок, 18-го.
МАЗЕПА — О. Кобилянської, вівторок, 19-го.
ДОНВЕЛ — О. Кобилянської, середа, 20-го.
КЕМСЕК — С. Русової, четвер, 21-го.
МІКАДО — Л. Українки, пятниця, 22-го.
КАНОРА — М. Маркович, неділя, 24-го.
БЮКЕНЕН — Л. Українки, понеділок, 25-го.
ТІОДОР — Л. Українки, вівторок, 26-го.
ТІОДОР — О. Кобилянської, середа, 27-го.
ІНСІНҐЕР — Л. Українки, четвер, 28-го.
ШІГО — О. Кобилянської, пятниця, 29-го.
ФОВМ ЛЕЙК — Л. Українки, неділя, 31-го.

ЛИСТОПАД

ВИНЯРД — Доньки України, понеділок, 1-го.
ВАТСОН — Л. Українки, вівторок, 2-го.
ВИМЕР — О. Басарабової, середа, 3-го.
ВАДІНА — Л. Українки, четвер, 4-го.
КЕЛВІНҐТОН — О. Кобилянської, пятниця, 5-го.
СТИРДЖЕС — Л. Українки, неділя, 7-го.
СТІНЕН — Княгині Ольги, понеділок, 8-го.
АРРАН — Л. Українки, вівторок, 9-го.
ГАЄС — —— середа, 10-го.
ЕНДЕВОР — О. Кобилянської, четвер, 11-го.
ГОДСОН БЕЙ — О. Кобилянської, пятниця, 12-го.
ҐРОНЛИД — Княгині Ольги, неділя, 14-го.
МЕЛФОРТ — Л. Українки, понеділок, 15-го.
БРУКСБІ — Княгині Ольги, вівторок, 16-го.
ЕЙЛШЕМ — О. Пчілки, середа, 17-го.
НИПАВИН — О. Басарабової, четвер, 18-го.
ВІРДЕЙЛ — Л. Українки, пятниця, 19-го.
ПРИНС АЛБЕРТ — Княгині Ольги, неділя, 21-го.

Проситься членство прибути якнайчисленніше.

ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ХАРЧУВАННЯ ПРИ ХВОРОБАХ ШЛУНКА І КИШЕЧНИКА

Захворювання шлунка і кишечника успішно лікуються лікувальним харчуванням.

При захворюванні шлунка застосовують щадні режими харчування. Дієта ослаблює запальні явища, зменшує виділення шлункового соку. Таким хворим радимо вилучити з дієти наваристі м'ясні, рибні бульйони, соси, копчене м'ясо і рибу, смажені і тушковані страви, квас, міцний кофе, кислі фрукти і ягоди, вино, пиво, житній хліб, оцет, перець, хрін, часник, солоні страви. Їжа людей з хворим шлунком повинна бути м'якою і добре засвоюваною. Для цього слід її приймати в рідкому і подрібненому вигляді. Хліб їсти пшеничний (вчорашній або підсушений), сухарі, нездобне печиво; зупи з ярини (виключаючи білокачанну капусту), манної, рижової, вівсяної крупи, з вермішелі в слизному відварі на молоці і на воді.

М'ясні страви готуються з нежирних сортів яловичини, телятини, курятини, баранини, свинини. М'ясо вживають варене, протерте. Рекомендуються страви з нежирних сортів риби (судак, щука, окунь, лящ, короп) у відвареному або паровому вигляді. Яйця і страви з них допустимі у вигляді парового омлету, некруто зварені яйця можна додавати в різні страви. Шлунковим хворим корисні молоко, молочні продукти й страви з них. На солодке слід вживати некислі фрукти і ягоди в натуральному, запеченому, паровому і протертому вигляді, некисле варення, мед, киселі, желе. Денна норма солі 10—12 грамів на добу.

Шлункові хворі повинні приймати їжу 5—6 раз на добу, невеликими порціями.

Дієта призначається на 12—15 днів. Наухильне виконання вказівок лікаря, додержання дієти і режиму харчування сприяє видужанню.

При лікуванні недуг кишечника дієта складається так, щоб посилити або ослабити його рухову функцію.

Дієта сприяє нормалізації секреторної функції кишечника, ослаблює бродильні процеси в ньому, благотворно впливає на перебіг запального процесу в кишечнику. При хворобах кишечника теж слід частіше приймати їжу, але невеликими порціями. Дієту призначає тільки лікар.

Катерина Олександрова, лікар

НАРОДНЯ ВИШИВКА У ПРИМІНЕННІ ДО МОДЕРНОГО УБРАННЯ

Мирослава Валещук. Балева сукня піскового кольору, матерія — тяжка сатина. Цей взірець надається також на мужеську сорочку, серветки, або малий обрус.

Ольга Семчук

Нитки вживати ДМС: **O** — малиновий 3327, ■ — жовтий 740, = — чорний.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Курятина з рижом

1 ложка дрібно посіченої цибулі, 1 ложка масла, 2 горнятка вареного, сипкого рижу, 2 ложки посіченої зеленої паприки, 2 горнятка (або більше) вареної курятини, покраяної на малі кусники, 1 пушка (10 унцева) консервованої селеревої зупи, ¾ горнятка молока, ½ горнятка тертої булки, 2 ложки топленого масла.

Усмажити цибулю з маслом на мягко але не румяно. Змішати з рижом і паприкою. Риж має бути сипкий. Висмарувати маслом плитку, широку склянну мищину (кесерол) і виложити дно рижом. На верх рижу дати курятину. Змішати селереву консерву з молоком і полляти поверх мяса. Змішати терту булку з топленим маслом і покрити верх мяса. Пекти без покришки в гарячій печі (400 ступ.) 20 мінут.

Коли лишається варена курятина, яка вже навкучилася, спробуйте вище поданий припис для відміни. Тільки не соліть, бо консерва має досить соли. До припису можна додати підсмажені грибки і ложку свіжого покришеного кропу для відмінного смаку. Цю страву можна зготовити вчасно наперед, перетримати в холоді і в дану потребу поставити в піч. Міру складників в приписі можна збільшити відповідно до родини.

Відмінна броскинова мармеляда

3 помаранчі, середньої величини, 3 горнятки води, 1 слоїчок вишень, 6 унцій (марашіно черіс), 9 горнят цукру, 8 горнят бросквин, покраяних на дрібно.

Покраяти помаранчі на тонкі пластинки, опісля перекраяти їх на дрібно. Дати до баняка, додати воду і варити аж змякнуть (яких 20 мінут). Вишні відцідити з соку і сік затримати на пізніше.

Покраяти вишні на четвертки. Додати до зварених помаранчів бросквини, цукор і вишневий сік. Варити разом аж дещо згусне (яких 20 мінут). Додати вишні і ще варити 5 мінут довше. Наповняти гарячі стерелізовані слоїки варенням, лишаючи цалу вільного місця на верху. Коли трошки пристигне, покрити топленою парафіною. Пізніше дати другу верству парафіни, коли перша застигла. Переховувати в холодним темнім місці.

Начинювана Паприка

6 стручків зеленої паприки, 2 горнятка січеного мяса (курятина, або шинка), 2 горнятка вареного рижу, 1 горнятко помідорового соку, 1 невелика цибуля покраяна і присмажена на маслі, сіль і перець до смаку, чверть горнятка тертої булки змішаної з трома ложками топленого масла, три четвертих горнятка росолу (курячого або волового).

Розкраяти паприку, викраяти кінець й викинути хребет та насіння. Спарити кипячою водою. Відцідити. Змішати мясо, риж, помідоровий сок, сіль і перець. Наповняти половинки паприки начинкою й на верх посипати терту булку. Уложити наповнені стручки в рінку, полляти росолом і пекти в мірній печі 25 мінут.

Огіркова маринада

4 кварті огірків, 6 білих цибуль, 1 стручок солодкого зеленого перцю, 1 стручок солодкого червоного перцю, 2 зубці часнику, ⅓ горнятка шорстокої соли, потовчений лід, 3 горнятка білого оцту, 5 горнят білого цукру, 1 ложечка „тюрмерик" (куркумовий порошок), 1½ ложечки селеревого насіння, 2 ложки гірчичного насіння (мостард).

Покраяти огірки і цибулю на тонкі пластинки. Перець покраяти на тонкі пасочки. Зубці часнику розкраяти на дрібні кусники і завязати їх у рідкий платок. Дати усе це до поливаної посуди або камянки, посипати сіллю, і покрити товченим льодом. Перемішати все разом і оставити на 3 години.

Відцідити з городини рідину. Змішати оцет, цукор „тюрмерик" селереве і гірчичне насіння і додати до городини. Привести до кипіння. Як закипить, відставити з вогню, вийняти часник і зливати маринаду до гарячих стерелізованих слоїків. Закрити і тісно закрутити. З цього припису буде 8 півквартових слоїків. Цей припис апробований експериментальною кухнею Шатлен Інституту.

Грибки до молодої картопл.

1 велика цибуля, 2 ложки масла, 1 фунт грибків (печериць), ½ горнятки води, 1 горнятко кислої сметанки, 1 ложка муки, сіль і перець, 1 ложка зеленого кропу (не обовязкове).

Посікти цибулю на дрібно і всмажити на маслі до румяна. Грибки почистити, покраяти на тонкі пластинки і додати до цибулі. Накрити і тушити шість хвилин. Додати воду, посолити і поперчити до смаку і далі варити пів години. Розмішати муку з сметаною і влити до грибків. Дозволити трохи покипіти. Хто любить смак кропу, можна домішати кріп. Подавати з молоденькою картоплею. До картоплі грибковий сос не має бути дуже густий.

Пай з свіжих бросквин

На спечену паєву паляницю наложити свіжі бросквини покраяні на дрібно і скроплені цитриновим соком, щоб не темніли. Притрусити верх цукром до смаку. Поверх того наложити зварену піну, яку робиться як слідує:

2 білки (цілі не збиті), 2 ложки води, пів горнятка цукру, чверть ложечки ванілії, одна восьма часть ложечки соли.

В горішну часть подвійного баняка дати білки, сіль, цукор і воду. Вбивати все разом щоб докладно змішалося. Вложити баняк на пару спіднього подвійного баняка. Вода має кипіти. Вбивати масу одну мінуту. Відставити баняк з вогню і дальше вбивати дві мінуті, або аж маса зачне зводитися тугими купками. Додавати ванілію, вбивати дальше, щоб розмішалася і виложити піну на пай. Верх посипати кокосовим горіхом (коконац).

Перед тим, як чистити ярину та овочі, змочіть руки оцтом, і тоді на пальцях не залишатимуться темні плями, які так важко відмити. Закінчивши роботу, неодмінно помийте руки теплою водою.

Гарно прикрашують помешкання букети свіжих квітів. Щоб вони довше зберігалися, на ніч їх треба виносити в прохолодне приміщення, ставити на підлогу, обприскувати водою і накривати папером.

Заморожене мясо треба відморожувати не у воді а в закритому посуді протягом двох-трьох годин. Тоді воно не втрачає своїх якостей.

P 90
SAMYCIA MRS S JAN 66
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA

Щойно вийшла з друку ПОВА КНИЖКА

БАТЬКИ і ДІТИ

Тоні Горохович

— Видання Союзу Українок Канади.
— Рекомендуємо цю книжку кожному українському домові.
— Книжка цінна своїм змістом.
— Авторка розглядає питання виховання української молоді, означує ролю батьків у виховальній праці дома, в громаді, в суспільстві.

Стор. 136. **Ціна — $1.50**

Замовлення висилати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
624 Upper Ottawa St.,
Hamiltn, Ont.

„Павільон елегантности"

(АҐ)З уваги на свої численні потреби жінки становлять важливий фактор у розвитку нашої продукції. Визнавши цей великий вклад жінок у справу піднесення внутрішнього збуту в країні, організатори Всесвітньої виставки, що 1967-го року відбудеться в Монтреалі, вирішили збудувати на території виставки „Павільйон елегантности". Цим повідомленням представниця організаторів Всесвітньої виставки Терез Бернар розпочала ряд конференцій, які відбулися в рамках урочистого з'їзду в Сент Адель під гаслом „Кенедієн текстайлс „64".

Велике зацікавлення викликала справа будівництва „Павільйону елегантности", в якому будуть експоновані розкішна білизна, хатній одяг, вишукана галантерея, зручне взуття, рукавички і, само собою зрозуміло, чудові вечірні сукні. Мистецтво роблення зачісок, новочасні покази досконалого плекання жіночої вроди, найновіші досягнення в галузі косметики і спокусливі ювелірні вироби як магніт приваблюватимуть відвідувачів.

Треба зазначити, щоб обладнанням „Павільйону елегантности" займається вся канадська текстильна промисловість, яка при співробітництві найкращих знавців моди й мистецтва крою та шиття покаже світові велич жіночої краси. Терез Бернар підкреслила, що в цьому павільйоні можна буде ознайомитися з історичним розвитком жіночої моди, починаючи від сірої давнини аж до її останніх досягнень.

„Проєктуванням костюмів для персоналу „Експо „64" — сказала далі доповідачка — займається Товариство Канадських Кравчинь разом з Канадським Текстильним Інститутом. У теперішню пору треба підготовити 15 тисяч мундурів, призначених для перекладачів, жінок, що виконують ролю господинь, ґідів, сторожів, поліцаїв, контролерів і багато інших осіб. Вироби канадської текстильної промисловости — безконкуренційні. Своєю високою якістю тканин і підбором гарних узорів вони піднесуть естетичний вигляд пошитого з них одягу. Запроєктовані фасони будуть зручні, доцільні й вишукані завдяки винахідливості їх творців".

(АҐ) Останнім часом проблема курення цигарок викликала в Оттаві доволі парадоксальне становище. Канадський міністер охорони здоров'я „Джюді Ламарш, яка сама перестала курити, скликала недавно конференцію молоді, щоб особисто переконати своїх юних слухачів в шкідливості цієї хворобливої звички. Але виявилося, що інші оттавські міністерства аж ніяк не ставляться прихильно до позиції пані Ламарш. Представники Сібісі заявили, що вони не мають наміру припинити рекламування цигарок. Крім того, не можна припускати, щоб міністерство Фінансів відмовилося від щорічного прибутку 400 мільйонів долярів, які воно отримує шляхом стягання податків від тютюну — акцизних та інших.

Статистичні дані, на які міністер охорони здоров'я посилалася на згаданій конференції, також не підтверджують її заяви, тому що в них було чимало неточностей. Аґенство „Кенедієн пресс" наводить фраґмент промови пані Ламарш, в якому вона твердить, що „коли сучасна молодь знехтує перестороги й продовжуватиме курити, то один мільйон представників теперішнього північно-американського молодого покоління не доживе до 70-ти років.